AFACAN

..ülünçlü

N.11

Genel yazı işlerine bakan
M. FARUK GÜRTUNCA

KURUŞ 5

Çocuk gazetesi

Bu sayıda neler var

BAŞ BAŞA

ŞEN SÖZLER, KARİKATÜRLER

Büyük Romanlar

HİNT İLLERİNDE

Deniz kurdu

DELİ BAYRAM

ÇİZGİLER, ÖTKÜNÇLER

ŞARLO, AFACAN YOLCU, PİRE NURİ

Masallar, Yarışlar, Kazananlar

Yedigünde bir BAŞBAŞA

Sevgili Afacan Kardeşler:

Ülkü Basım Evi
İSTANBUL - CAĞAL OĞLU No 40

Ne gibi yeni yarışlar yapalım?

Tarzan romanı için ressamlarımız, klişecilerimiz, muharrirlerimiz çalışadursun.. Benim aklım şamdi başka şeylerde çocuklar.. Şunları düşünüyorum:

1 — Afacanlara yeni bir yarış açalım.

2 — Ama bu yarış nasıl olsun?.

A - Güzel yazı yarışı mı?.

B - Güzel fotoraf yarışı mı?.

C - Güzel resim yarışı mı?...

Bunu gittim, çevirgenimiz Faruk Gürtuncaya anlattım:

— Afacan, dedi ve omuzuma vurdu, çok güzel düşündün. Ben de bir yarış anıklamak istiyordum. Ama düşündüm ki şimdiye kadar her yarışı hep gazeteciler buluyordu Okuyucularımızın da elbet bir diyecekleri olur. Bunu için yeni bir yarışımızın nasıl olmasını istediklerini Afacan okuyucularına bir soralım..

Ben:

— Yaşayınız dedim.. Çarçabuk kaleme sarıldım.

Şimdi ben soruyorum:

Şimdi ben siz esoruyorum arkadaşlar.. Bütün Afacan okuyucuları arasında nasıl bir yarış yapalım?.

Öyle bir yarış olsun ki her afacanı hoşlandırsın.

Öyle ir yarış olsun ki her afacan girebilsin.

Öyle bir yarış olsun ki evce, okulca kıvanç duyalım..

Siz bize bunları yazın...

Ben size bunları sorarken belki dersiniz:

— Afacan, önce yarışını hele bir sen söyle.. Biz de sonra söyleriz..

Ben de buna:

— Peki diyorum.. Ve işte ilk yarışımı açıyorum:

— 1 Afacanda nasıl bir yarış açalım?..

2 — Bu yolda ne gibi düşünceleriniz var?.

3 — Cevaplarınızı bir küçük resminizle gönderiniz.

Her arkadaşın göndereceği cevapları Afacanın fotoğrafile birlikte basacağız. Sonra bütün okuyucularımıza kimin yarışını kabul ettiklerini soracağız. Yarışı en çok beyenilen dostumuza 500 kuruş verdiğimiz gibi en çok beğenilen yarışa rey verenlere de çeşit çeşit armağanlar vereceğiz.

Haydi öyleyse arkadaşlarım.. Cevabınızı bekler, gözlerinizden öperim.

Her çağ sizin

AFACAN

Eğlenceli Oyunlar

Lokomotif makinisti bu işi nasıl başardı?..

İşte size güzel bir oyun. Bu resimde ana bir demiryolu ve bu yoldan ayrılarak gene birleşen bir makas var. Makasın ortasında bir köprü görünüyor. Bu köprünün altından vagonlar itilerek geçirilebilir. ,Fakat lokomotif geçemez. Makasın sol tarafında A işaretli lâmba direğinin yanında B işaretli bir vagon duruyor. Makasın sağ tarafında da C işaretli fener direğinin yanında D markalı vagon duruyor. Makiniste B markalı vagonun sağ tarafta C işaretli lâmba direğine ve D markalı vagonu sol taraftaki A işaretli direğin yanına götürdükten sonra lokomotifi tekrar ana yola getirmesi söyleniyor.

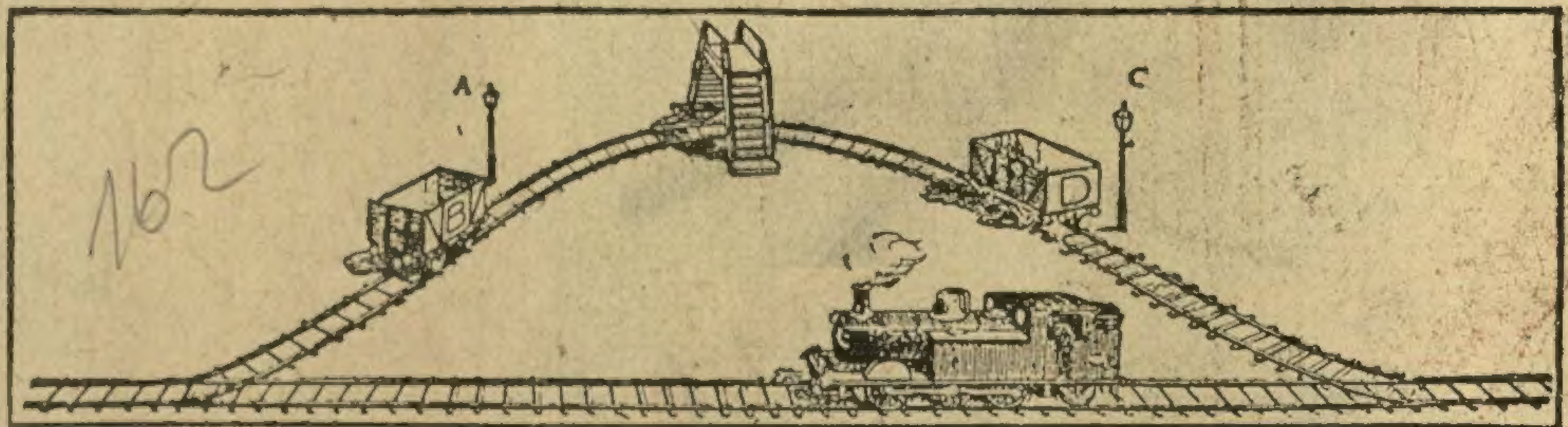

Ana yolun her iki ucu da resimde görüldüğünden daha uzundur. Makinist bu manevrayı nasıl yapacak? İki vagonun yerlerini lokomotofi köprü altından geçirmeden nasıl değiştirecek?

(*Cevabı 11 inci sahifadadır*)

Tarzan!.. Tarzan!.. Tarzan!..

Hepinizi urunçlandıracak olan resimli sinema romanı yakında başlıyor,bekleyiniz.

Avcı Bay Tekin Yaban Hayvanlar Arasında!..

— Geçen sayıdan —

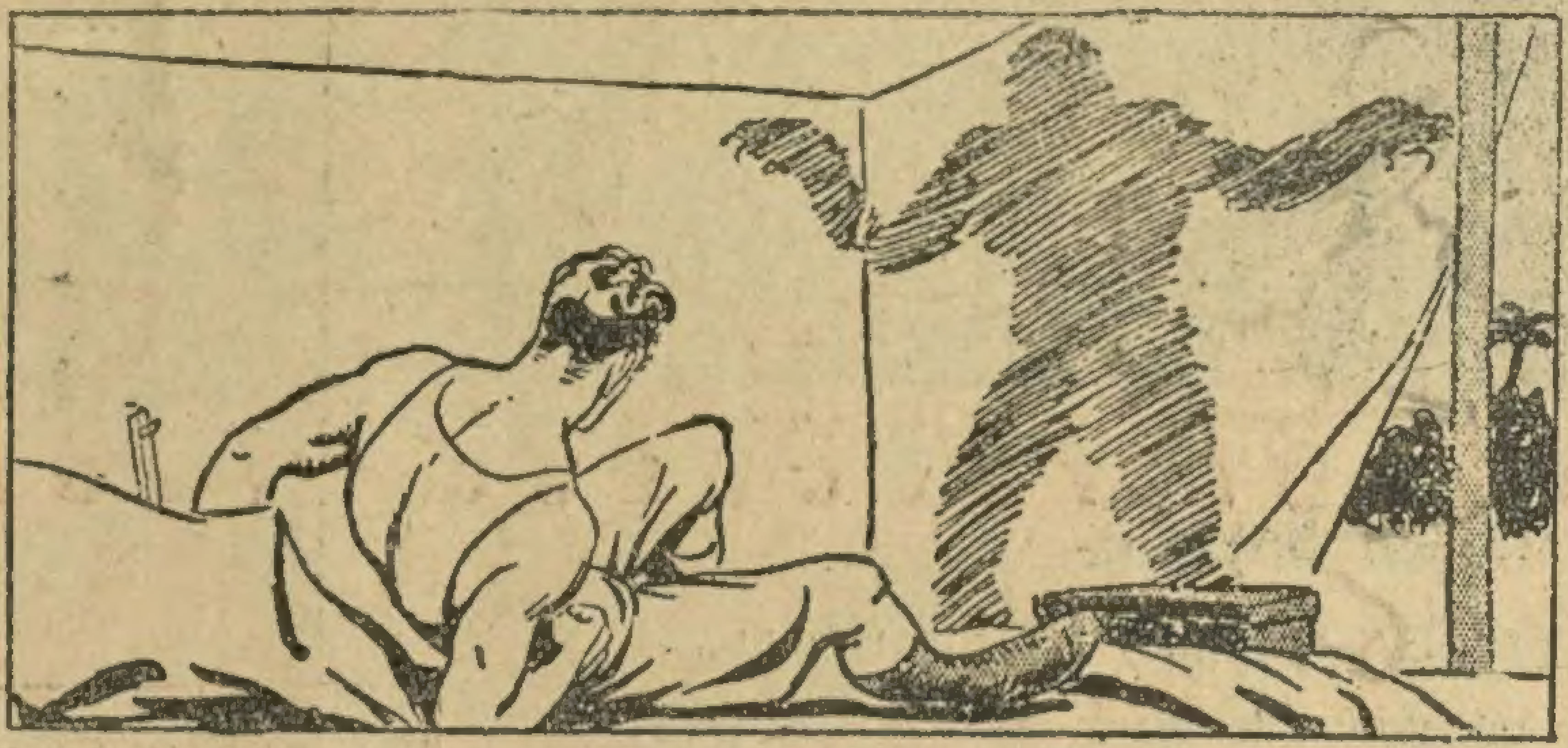

102 — Bay tekin gece çadira çekilmiş uyuyordu. Dışarıda ay parlıyordu. Birdenbire ayak gürültüleri işitti. Bu da neydi? Gece yarısı kendi çadırlarının önünde kim dolaşıyordu. Birden, yatağından fırladı.. «Dışarıda kim dolaşıyor..» dedi.

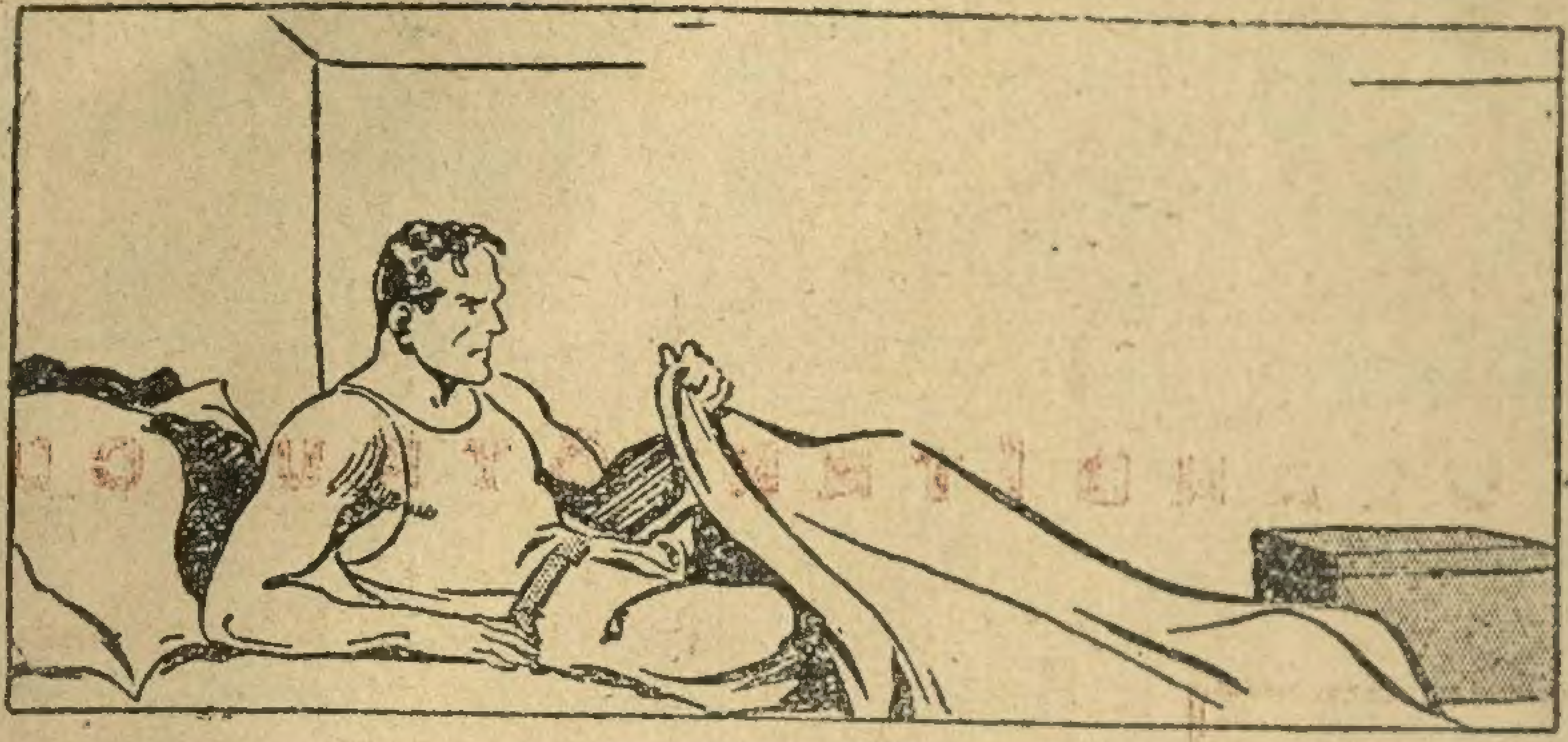

103 — Bir gölge yavaş yavaş çadıra doğru yaklaşıyordu. Bir insan mı idi, bir goril mi idi.. Bu, belli değildi. Bay tekin çarçauk elini posatına attı. Gölgenin pençelerinde sivri tırnaklar vardı. Bundan kurtulmak gerekti.

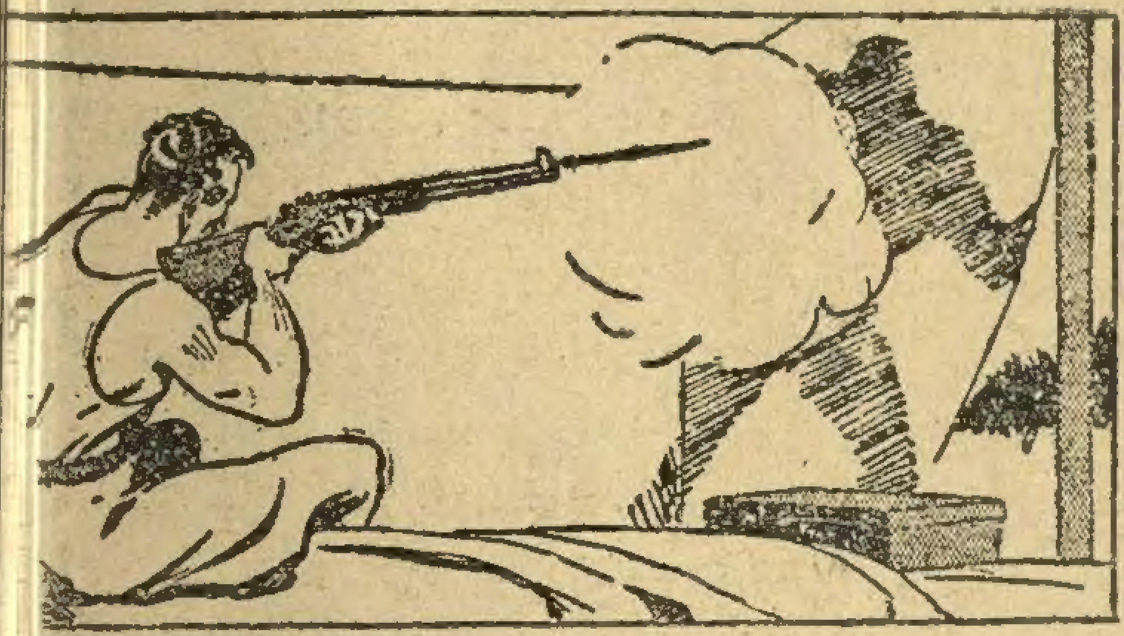

104 — Bay tekin posatına sarılarak gölgeyi gezledi. Sonra tetiği çekerek posatını patlattı:

— Gravvv.. diye bir ses geceyi inletti. Çadır duman içinde kalmıştı.

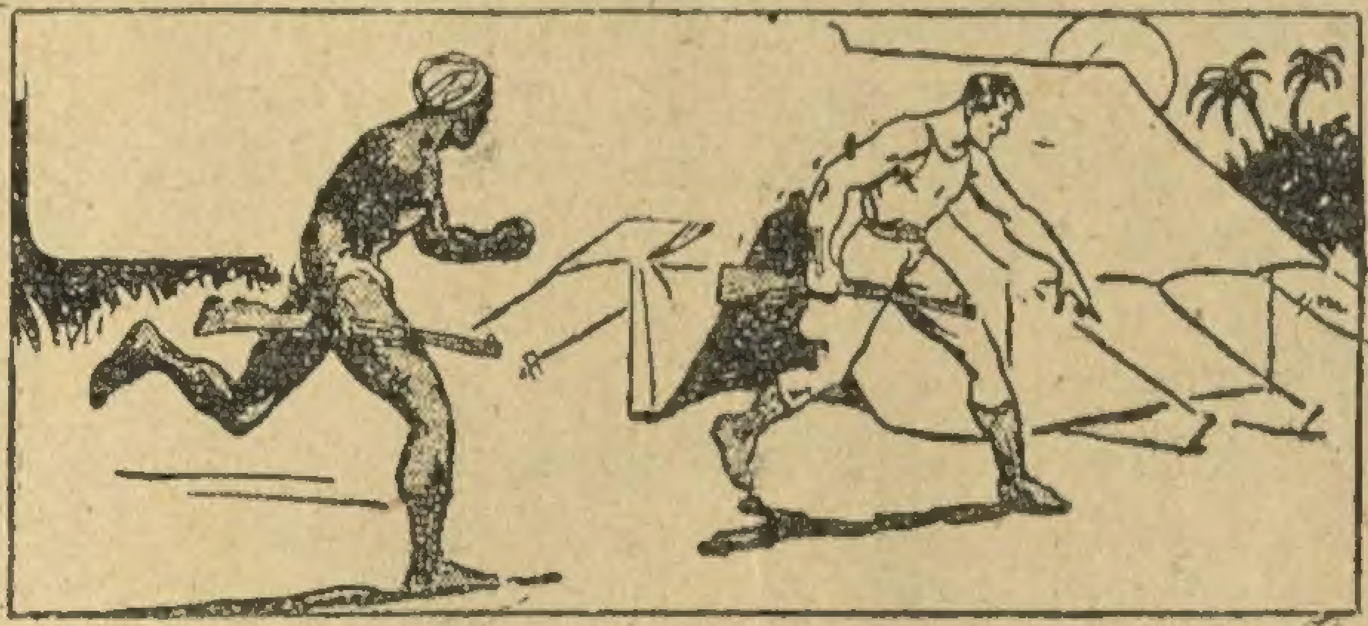

105 — Kolu uyanarak koştu. Bu sırada Bay tekin çarçabuk dışarı fırlamıştı. Ancak vurulan kaçmıştı. Kolu:

— Kurşunu siz mi patlattınız? diye sordu. Yerde kan izleri görünüyordu.

106 — İzlerin ardından gide gide yerde bir pençe buldular. Bay tekin buna şaşıp kaldı:

— İşte Nalayı öldüren tırnaklar! dedi. Gerçekten Nalayı öldüren hiç te kara arslan olmamalıydı.

107 — Kolu:

— Ben öyle sanmıyorum, dedi. Bay tekin köylüleri öldürenin mutlaka bu pençeyi eline alıp adamları yaraladığını söyledi. Başka türül olmasa bu pençenin burada ne işi vardı.

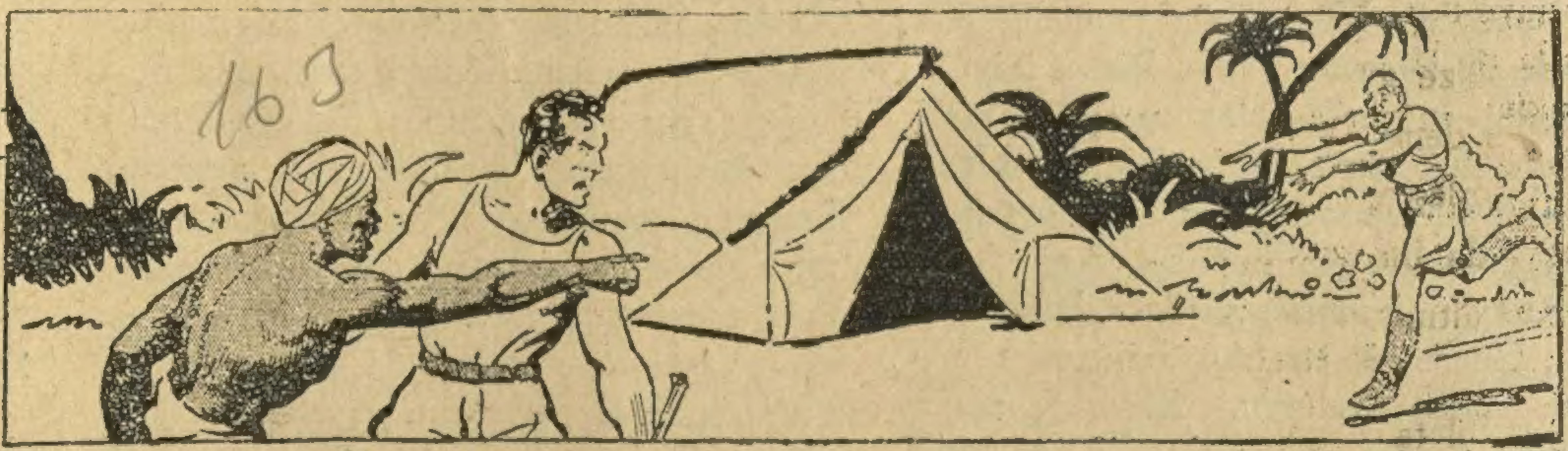

108 — Tam bu sırada:

— «İmdaaat...

— İmdaaat... diye bir ses işittiler. Başlarını sola çevirince beyazlı renkli bir adamın koşmakta olduğunu gördüler. Baytekin:

— Beyaz bir adam!.. diye haykırdı.

— Daha var —

Miki Fare Devler Ülkesinde

Birinci Cildi Bitiyor. Bir tane alınız sizi kahkahalar içinde bırakacaktır.

BÜYÜK YOLCULUK, 1001 OLANBİTEN ÖTKUNCU

Geçen Sayıdan — **İkinci Parça** YAZAN: **Sezai Attilâ**

—Bana yaptığın bu fedakârlıklara çok teşekkür ederim. Fakat arkadaşım Alpa da yardım edecek misiniz?

— Emrettiğin dakikada çarçabuk!

Kalktılar, Cumbanın yaralarını bir daha gözden geçirdikten sonra istirahate koyuldular. Ertesi gün yolculuk yeniden başladı. Yol başladıktan sonra Tippo:

— Bir gün, bir gece daha yol aldık mı işler yolunda demektir. Saraya ulaşacağız. Memleketin büyük racası Bazim Emu hazretlerinin salonlarında istirahat edecek, bütün bu çektiğimiz üzüntüleri unutacağız! diyordu.

Akşama doğru boş bir mağaraya ulaştılar. Geceyi bu mağarada geçirecek, ertesi gün erkenden yola koyulacaklardı. Güzelce yerleşti, rahatça uyudular.

Ertesi gün gözlerini açıp ta yola çıkmak istedikleri zaman hepsi birden korkudan küçük dillerini yutacaklardı. Çünkü mağara kapısının önünü dille anlatılmaz büyüklükte bir Anakonda [1] kesmişti.

Yılanın bütün gövdesi sapsarıydı. Sırtı yemyeşildi. Vücudünün muhtelif yerlerinde de benekler vardı. Bir el büyüklüğünde ve yeşile çalar parlak gözleri korkunç bir mana ile parlıyordu. Uzun ve çatal dilini uzattığı ağzında bir tencere kaynıyormuş gibi buğular çıkıyordu.

Canavar, insanları görünce kızar gibi oldu. Gözlerinin etrafına derilerini kapatıyor, gene açıyordu. Sarıldığı ağacı zangır zangır sarsıyordu. Ağaç tıpkı korkunç bir fırtınaya tutulmuş gibi durmadan sarsılıyor, titriyordu! Tippo bunu görünce:

— Ey Brahma, yetiş imdadımıza! diye haykırdı. Tipponun bu duasını derin bir sessizlik takip etti. Mağaranın kapısında bulunmakta olan Cumbo, yılana gamsız gamsız bakıyor, yılan da bu-

[1] *Anakanda, zehirsiz büyük yılanların en büyüğü, en çeviği ve en korkuncudur. Brezilya ormanlarının Kral yılanı Hindistanın Anakondası Afrikanın yuvalarını gölgede bırakırlar.*

Bu Roman

Hint illerinin içyüzünü anlatır.

nu gözden geçiriyordu. Vahşet ülkesinin bu iki dev canavarı biribirlerini ve biribirlerinin ne kadar kuvvette olduklarını çok iyi bilir ve tanırlardı. Bu iki canavardan ilk yakalıyan taraf daima muvaffak olurdu.

Mağaradakilerin keyfi her dakika biraz daha kaçıyordu. Tippo can sıkıntısından ve korkudan durmadan içini çekiyordu. Eğer bu dev yılan mağara kpısından çekilip gitmezse işler çok kötü olacaktı. Çünkü zavallı yolcuların yiyecekleri yoktu.

Saatler geçiyor, herkes yılanın defolup gitmesini bekliyordu. Böylelikle gün battı. Yıldızsız bir gece başladı. Derken sabah oldu. Hepsi birden dışarıya baktılar. Dünkü görünüş hiç değişmemişti. Anakando hep aynı yerde duruyordu. Ağacın önünde çöreklenmiş kıvrılmıştı. Çatal dili, ağzının içinde, sağa sola dönüyor, yarı açık ağzından havaya buğular karışıyordu. Cumbo gene mağara kapısının yanındaydı. Yerinden kımıldamıyordu ama, rahatsız olduğu gözlerinden anlaşılıyordu. Geceleyin, hortumundaki yaraların sargıları düşmüş, yüzlerce sinek ve böcek zavallının yaralarına üşüşmüştü. Biçare Cumbo kulaklarını sarkıtmış, çok acıklı bir yüz takınmıştı.

Hadi, sevgili Cumbosunu okşuyordu. Tippoya:

— Biraz daha yaprak var mı? diye sordu. Baksana, sinekler fili berbat etmişler, belki de öldürecekler.

Cüce, ister istemez elinde kalan son ot parçalarını da filin yaralarına koymağa anıklandı, Doğanla Alp başlıkları mağaranın içinden sızan suyla doldurarak file içirdiler, yaralarını yıkadılar. Fakat yiyecek meselesine gelince ne insanların, ne de hayvanların ağızlarına koyacak lokmaları bile yoktu.

Kapının ağzında bir insan gördükçe, uğursuz Anakonda, kafasını kaldırarak yahut keskin ıslıklar çalarak hurma ağacının etrafında sallanıp kuduruyordu.

Bugün de böylece geçti. Gene akşam oldu, güneş battı, ortalık karardı. Yüzlerce çakal mağaranın etrafında sabahlara kadar uludu, durdular. Mağaranın içinde mahpus kalmış olan zavallılar dinliyorlardı. Uyku kimsenin aklına bile gelmiyordu.

Cüce sızlanıyor:

— Ölmek istemiyorum! Ölmek istemiyorum! diyordu. Yaşamağa ancak bundan sonra başlıyacağım, daha çok gencim daha kırk yaşındayım! Ölmek istemiyorum! diye söyleniyor, mağaranın içinde, iki tarafına sallanarak saçlarını yoluyordu. Sonra artık bundan birşey çıkmıyacağını anlamış gibi yeniden susuyor, işleri oluruna bırakıyordu.

Ertesi gün sabah olunca gözünü açan, mağaranın kapısına koştu! Fakat felâket! Anakonda gene orada idi. Zavallı yolcular, bunu görünce artık ümitsizliğe düştüler. Biribirlerine bakmağa başladılar. Hepsinin gözlerinin etrafında açlıktan, uykusuzluktan birer siyah halka belirmiş, hepsi de artık serseme dönmüşlerdi. Biribirlerinin söylediklerini güç anlıyorlardı. Zaten konşmak ta istiyen yoktu.

En sonunda Hadi oturduğu yerden doğruldu. Müthiş bir karar vermiş gibi pürüzsüz bir sesle:

— Bu böyle olmaz, artık oturmakla birşey çıkmıyacak! dedi. Cüce başını kaldırdı:

— Bu canavarı bana «Haritçep» in ruhu gönderdi, diye söylendi. Köylülerin kendisinden iğrendiği, nefret ettiği Haritçep benden intikam almak istiyor. Kendisini bir kaplan parçaladığı için o da beni Anakondanın sıka sıka öldürmesini, kemiklerimi biribirine, geçirmesini, kırıp dökmesini istiyor!!

Bunlar böylece konuşurlarken birden-

Koca yılan, gözlerini açıp kapatıyor, sarıldığı ağacı zangır zangır sarsıyordu.

bire müthiş bir ses duyuldu. Mağaradaki bütün insanlar ve hayvanlar kulak kabarttılar:

Bu neydi?!

Doğan:

— Bir kaplan! dedi.

— Hayır! durun dinliyelim! İşte bir daha!

Hadi ile Doğan bir ağızdan:

— Boru sesi! diye haykırdılar.

Tippo mağaranın kapısına kadar koşarak:

— Durun ben de dinliyeyim, dedi. Durun bakalım, durun bakalım, ah ne olurdu? Bunlar racanın avcıları ise kurtulduk.

Boru sesi, şimdi daha yakından işitiliyor, bu sese, başka birçok boru sesleri de karışıyordu. Mağaradakiler seviniyorlardı.

Doğan:

— Şunlara biz de bir cevap verebilsek, ne iyi olacak! dedi.

Bu sırada Cumbo da yakında insanların olduğunu, kendilerini kurtaracağını duymuş gibi sevindi, hortumunu kaldırdı. Hortumunu gören yılan, filin bu hareketine keskin bir ıslıkla cevap verdi. Fil boru gibi ötmeğe koyulmuştu.

Boru sesleri kesilmişti. Acaba avcılar başka tarafa mı gitmişlerdi?!

Hadi filin nasıl bağırtılacağını bilirdi.

— Haydi bakalım, Cumbo dedi, benim güzel filim nasıl konuşur?!

Fil ikinci gez olarak var gücile haykırdı. Bu sese de cevap veren olmadı. Fakat biraz sonra ağaçlar arasında bir atın başı görünmüştü. Bu atın üstündeki adam da belli oluyordu. Hadi mendiline çıkartarak salladı. Hem mağarada imdat bekliyen insanların bulunduğunu, hem de yakında bir Anakonda tehlikesi olduğunu anlatmak istiyordu.

Bu sırada birçok atlılar görünmüştü. Atlar şahlanıyor, kafalarını manalı manalı, hızlı hızlı sallıyarak, ilerilemek istemediklerini anlatıyorlardı. Avcılar tüfeklerini hazırlamış, acaba ne çıkacak, diye dört gözle etrafa bakıyorlardı. Hadinin ikinci bir işareti avcılara, hurma ağacını eline geçirmiş olan koca yılanı gösterdi. Avcılar da gördüklerini işaretle anlattılar.

İnsanlar böyle sesle işaretle konuşurlarken çok zeki olan Anakonda da boş durmamıştı. Tehlikeyi sezdiği için yaprakların arasına öyle saklanmıştı ki gövdesini bile görmek zordu. Yılan şimdi çöreklenmiş ve saklanmış olarak hurma ağacının tepesindeki dalların arasında bulunmatka idi.

Yılanla avcılar biribirlerini yakından tanırlardı. Biribirlerine neler yapabileceklerini bilirlerdi. İki tarafın da kendi kendilerine bir takım hazırlıklar yapması bunu çok güzel ispat ediyordu.

Atlar gittikçe çoğalıyor, gittikçe çoğalıyordu. Bunların arasında develi süvariler de vardı. Yılanın dört yanını büyük bir ustalıkla çevirmeğe başlamışlardı.

Tippoya artık cesaret, yürek gelmişti:

— Durun kardeşlerim. Kafasına ateş ederek gebertin canavarı! diye haykırdı.

Avcılar güldüler. İçlerinden birisi:

— Bacaksız sihirbaz, dedi, sen şehirlerde oturmaktan başka ne bilirsin? dedi. Sen Anakondanın akla sığdırılmaz kuvvetini, şaşılacak çevikliğini bilsen böyle söylemezsin. Bu yılana ateş edilmez, anladın mı? Fakat üzülmeyin, sizi kurtaracağız. Av köpeklerimizden birisini kurban edecek, sizi kurtaracağız!

Bu söz üzerine atlılardan birisi gözden kayboldu. Mağaradakiler acaba ne olacak, diye var kuvvetlerile gözetlemeğe başladılar.

(Sonu var)

Bir Perdelik Komedi : Yazan: *A. Ekrem*

Gülter Eğlence Peşinde

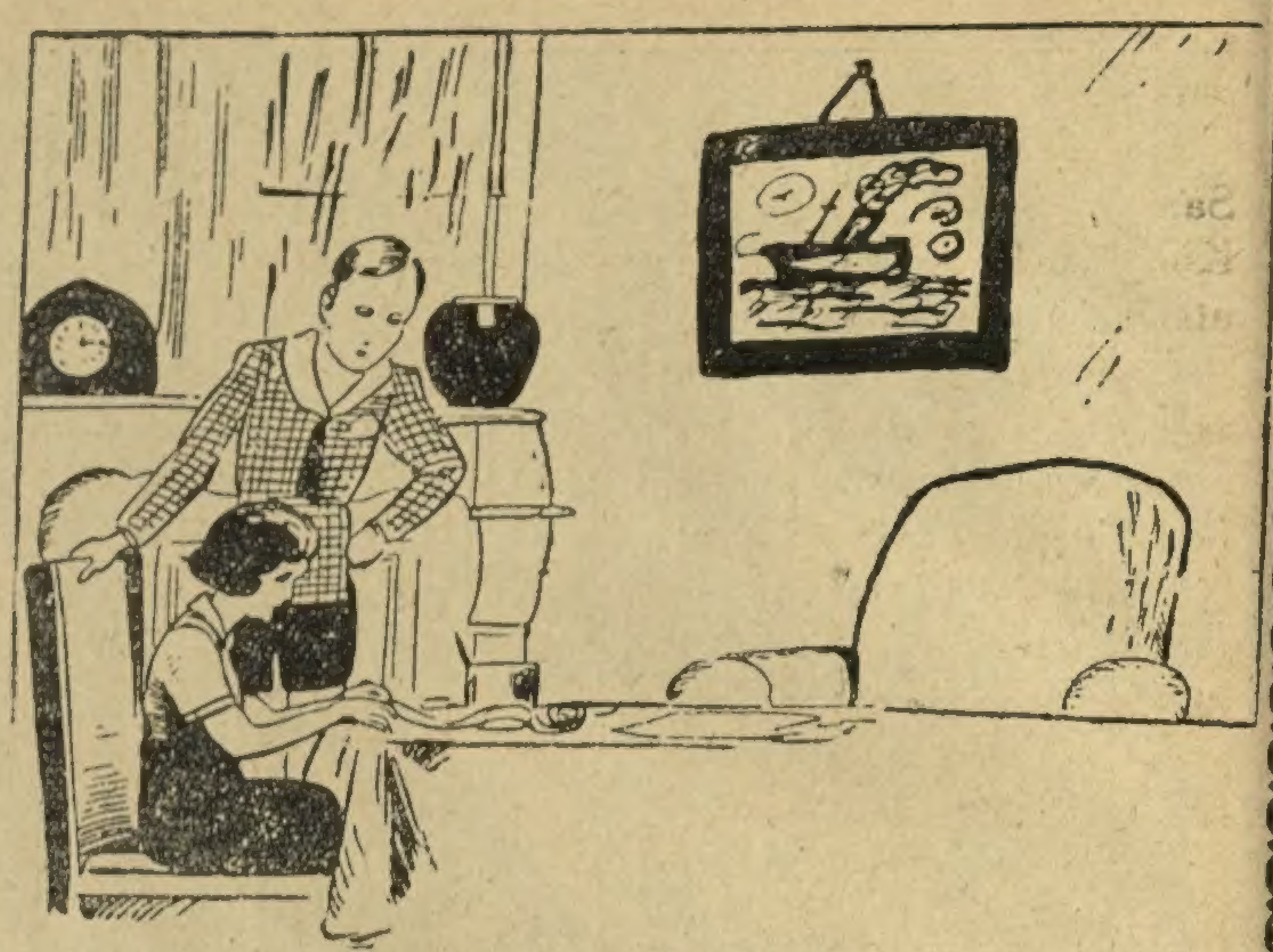

Gülter ..... Genç Besleme ...... 17 Yaşında
Yüksel ..... Evin erkek çoçuğu ... 11 „
Aysel ..... Evin küçük kızı .... 10 „
Hhriye .... Apartımanın kapıcısı
Bayan Fahrünisa .... Bayan Gülselin arkadaşı
Bayan Gülseli .... Çocukların annesi

(Gayet şık döşenmiş küçücük bir salon. Dipte kapı.. Yanlarda da birer kapı var. Birçok mobilya: Kanepe, koltuk, sandalye, bir masa, bir de tabure)

4 üncü SAHNE
Gülter - Bayan Fahrinisa

Gülter: (Yalnız başına)

Ne de huysuz, geçimsiz insanlar varmış? İşte şu zararsız eğlencenin nesi var? Ben hiç te kızmadım!.. Bana istedikleri hayvanın adını takabilirlerdi... Umurlamazdım bile..

(*Koridordan kapının zili işitilir*)

— Bayan Fahrinisa geldi..

(*Dip kapıyı açık bırakarak çıkar. Çok geçmeden Farinisa ile birlikte gelir.. Hiç evlenmemiş olan bu kara kuru yaşlı kız sanki bir insan karikatürüdür*)

(*Bayan Fahrinisa içeriye girerek:*)

— Teşekkür ederim; benim iyi Gülterim. Görüyorum, hep neşeli; hep iyisin, değil mi?

Gülter — Evet Bayancığım; bütün dünyanın gittikçe kötüleşmesine rağmen, iyi kalmağa uğraşıyorum.

(*Bayan Fahrinisa gülerek*)

Nedir? Canın neye sıkılmış bakayım?

Gülter — Neye olacak? Şu küçücük oyun yüzünden... Kâğıdın ucundan çekiyorsunuz; üstünde türlü türlü adlar yazılı.. Bahtınıza hangisi çıkarsa?!..

Fahrinisa — Hele bak; ben bu oyunu bilmiyordum... Meraklı bir oyuna benziyor.. Bana gösteriversene!..

Gülter — Ya, sonra siz de kızarsanız?.. Hem; geldiğinizi bizim Bayana bildirmeliyim!..

Fahrinisa — Bir dakika... Şu oyunu bana da göster!.

Gülter — Kızmıyacak mısınız?

Fahrinisa — Ne diye kızayım ayol?..

Gülter — Çünkü kâğıdın üstünde hayvan isimleri yazılı!..

Fahrinisa — Daha iyi ya... Kim bilir ne eğlencelidir?

Gülter — Öyle ise, kızmıyacağınıza söz veriyorsunuz?!..

Fahrinisa — Hiç kızmam!..

Gülter — Peki.. Kâğıdın ucundan tutun; azıcık çekin!

Fahrinisa — Zor bir iş değilmiş! Hele bakalım (*kâğıdı çekmek için bir adım ileriye atar. Gülter tekerleği uzaklaştırarak*)

— Darılmıyacaksınız.. Söz verdiniz di...

Fahrinisa — Darılmam dedim a!..

Gülter — Bakın ne kadar güleceksiniz?..

Fahrinisa — Öyle... Öyle... Bak şimdiden gülüyorum. (*Sırıtır*)

Gülter — Haydi; öyle ise!... (*Tekerleği uzatır. Bayan Fahrinisa, kâğıdın ucundan tutarak birkaç santimetre çeker*).

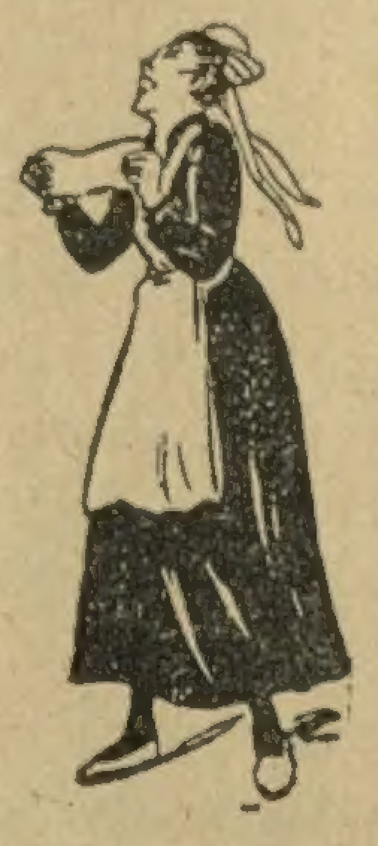

Fahrinisa — İşte oldu. Bak; ben ne imişim?

Gülter — Siz.. (*Okuyarak*) bir fındık sıçanı (*gülmeğe başlar*)

Fahrinisa — Fındık sıçanı ha!.. Bu ne edepsizlik (*Kızgınlıktan köpürerek*) gülüyorsun da; öyle mi?

Gülter (*Şaşırarak*) — Fakat siz de güleceğinize söz vermiştiniz!..

Fahrinisa — Böyle bir terbiyesizlik ve kabalıkla karşılaşacağımı beklemiyordum da onun için!..

Gülter — Ancak kızmıyacağınızı da söylemiştiniz?

Fahrinisa — Yeter, artık yeter; şunu bil ki ben senin ayarında bir insan değilim! Herkes haddini bilmeli.. Aman boğuluyorum!.. Şimdi bayılacağım!..

Gülter — Bayılacak ne var ki? Fındık sıçanı fena mı? Küçücük, mini mini bir hayvan!

Fahrinisa — Hâlâ söyleniyor! Şu terbiyesize bak!..

5 inci SAHNE
(*Evvelkiler - Bayan Gülseli*)

(*Bayan Gülseli soldaki kapıdan girerek*)

— Burada ne oluyor? Hele bak Fahrinisa gelmiş!..

Fahrinisa — (*Asık suratla*) Gelmez olaydım!..

Gülseli — (*İşitmemezlikten gelerek*! Gülter, bana neye haber vermedin?..

Gülter — Çünkü Bayan Fahrinisa kendisine benim küçük oyunumu göstermemi emretti...

Gülseli — (*Kaşlarını çatarak*) Hâlâ oyun mu? Sen artık çok oluyorsun!...

...*Fahrinisa* — Çok oluyor da söz mü? Arsız, şımaık, edepsiz, terbiyesizin biri!! Bana ne dediğini biliyor musunuz? Ben fındık sıçanı imişim!.. Evet dostuu!.. Ben.. bir sıçan!.. Aman Allahım!...

Gülter — Oyun bu! Sıçan sözü işte

şu kâğıdın üstünde yazılı. Darılmıyacağına söz vermişti de...

Gülseli — Hâlâ dırlanıp duruyor.. Sana oynamıyacaksın demedim miydi? Kolundan tuttuğum gibi seni kapı dışarı atacağım geliyor!..

Fahrinisa — Ben sizin yerinizde olsaydım bir dakika bile durmazdım!..

Gülseli — Haydi mutfağa git te, elinde tuttuğun o kâğıdı ocağa at!..

Gülter — (*Çıkarken söylenerek*) Peki Bayancığım!.. Darılmıyacağım dedi idi de! ben de sözüne güvendimdi...

6 ncı SAHNE

(*Bayan Fahrinisa, Bayan Gülseli sonra da Huriye kadın*)

Gülseli — Fena kız değil ama, kuş beyinli!

Fahrinisa — Sen öyle sanıyorsun. Burada herkesi kızdırmaktan başka bir iş yaptığı yok ki... Hele küçücük oyunum dediği münasebetsizlik!. Ne terbiyesizce yapılmış bir iş! Elâlemi tahkir etmek için bahane.....

Gülseli — Aman kardeş, senin sinirlerine dokunmuş ta, onun için böyle söylüyorsun... Gülter temiz yürekli, saf kızın biridir. Çocuklar ona, bu oyunu gösterdiler!.. Ben onları da demin azarladım!..

Fahrinisa — Aman kardeş hiç te öyle değil!. Sen beslemeni korumak istiyorsun; bu da hakkındır. Bundan anlıyorum ki sen de benim hakkımda beslemen gibi düşünüyorsun!..

Gülseli — Hopbala; bunu da nereden bulup çıkardın! Haydi, haydi öfkeni yen.. Ben senin dostluğundan olmaktansa Gülteri kovmağı tercih ederim.

Fahrinisa — Bu sözlerin biraz yüreğime su serpti. Gültere sıkı bir ders vereceğini umarım...

Gülseli — Sen hiç üzülme... (*Kapıya vurulmakta olduğu duyulur*)... Giriniz...

Huriye kadın (*girerek*)

— Affedersiniz Bayan.. Sizi yalnız sanmıştım...

Gülseli — Birşey mi istiyordun? (*Fahrinisaya dönerek*) bir dakika müsaade eder misin?

Fahrinisa — Haydi işine bak kardeş!.

Huriye kadın — İşte bir saattir düşündüm taşındım! Ben Gülter kızın bu evde kalmasına artık dayanamıyacağım. Eğer onu kovmıyacak olursanız; apartıman sahibine yazacağım!..

Gülseli — Hele dur bakalım.. Ne olmuş ki.. O kadar acele etme!..

7 nci SAHNE

(*Aynı kişiler - Yüksel, Aysel sonra da Gülter*)

Yüksel — (*Sol taraftaki kapıdan girer. Arkasından da kardeşi yürümektedir*) Girebilir miyiz anneciğim?

Gülseli — Ne istiyorsunuz?

Aysel — Bayan Fahrinisaya günaydın demek için geldin.

Fahrinisa — Günaydın sevgili çocuklar.. Günaydın benim biricik Ayselim, günaydın benim cici Yükselim!

(*Çocuklar Bayan Fahrinisayı öperken*)

Huriye kadın — Bayan, işte size şimdiden söylüyorum!.

Gülseli — Bakın bu benim canımı sıkacak bir meseledir. Ben Gülteri hiçbir yere kovamam. Anlıyor musun!

Aysel — Gülteri kovmak mı?!..

Yüksel — Gülter mi gidecek?!..

Huriye kadın — Beni o küçük oyunile tahkir etti...

Fahrinisa — Ay, ay seni de mi.. Görüyorsun ya Bayan Gülseli!

Aysel — Onun küçük oyunu mu? Fakat o benim oyunum; onun değil ki!..

Fahrinisa — Üstündeki bütün hayvan isimlerile; senin mi?

Aysel — Evet.. Onların hepsini ben yazdım. Mektepte her çocuğun böyle bir oyuncağı var!...

Fahrinisa — Hele bak, hele!..

Huriye kadın — Bak, bak ta beyen!

(*Gülter, sağdaki kapıdan korka korka girerek*)

— Bayan!...

(*Bayan Fahrinisa sert sert*)

— Nah, işte!

(*Huriye kadın komik bir vaziyet alarak*)

— Ben artık seni tanımıyorum!..

Gülseli — Ne istiyorsun?

(*Gülter çok heyecanlı, zorla söz söyliyerek*):

— Bayancığım.. İşte ben bir kusur işledim...

(*Bayan Fahrinisa ile Huriye kadın ikisi birden*)

— Ne?!.....

Gülter — Evet... suçum büyük.. Ben Bayanları güldürmek istiyordum. Onların hoşuna gitmiyen adlar çıkması, benim kabahatim mi?! Suçum büyük olduğundan dolayı Bayanın beni kovacağını sandığımdan işte geldim... Bilseydim hiç yapar mıydım.

(*Ağlamağa başlar*)

Yüksel — Zavallı Gülter!

Aysel — (*Hıçkırmağa başlıyarak*) Anneciğim onu gönderme!

Gülter — Bırak, Bayan Aysel bırak.. Yalnız annenize birşey söylemek istiyorum....

Gülseli — Nedir, söyle bakalım!..

Gülter — Gitmeden evvel beni effetmeleri için geldim. Kötü kalpli bir kız olmadığımı anlatmak istiyorum. Hem Bayandan rica edeceğim. Şu küçük oyunu son bir defa daha göstereyim. Siz, Bayan Fahrinisa, Huriye kadın hep birlikte bir deneyelim. (*Tekerleği Bayan Gülseliye uzatarak*)

Huriye kadın — Olmaz... olmaz...

Aysel — Sen hele bekle Huriye kadın.. Anneciğim, çek akalım!...

Gülseli — İşte çekiyorum (*Çeker*)

Gülter — Şimdi bayana, ne olduğunu söyliyeceğim... Saka kuşu!

Fahrinisa — Sana iltimas yaptı!

Gülter — Siz de çekin Bayan Fahrinisa!...

Fahrinisa — Ben mi? yok, yok.. çekemem!..

Yüksel — Bizim hatırımız için çekiverin, ne olur.. (*Bayan Fahrinisa çeker*)

Gülter — Şimdi ne olduğunuzu söylerim. Gelincik...

Aysel — Ah!... Ne güzel!...

Fahrinisa — Pek fena değil!

Yüksel — Haydi Huriye kadın, sıra sana geldi...

Huriye kadın — Ne kadar iyi yürekli olduğumu göstermek için işte çekiyorum. Fakat bir oyuna düşersem! (*Kâğıdı ucundan tutarak çeker*)...

Gülter — Durun hele! Okuyorum.. Siz bir Kumrusunuz!

Yüksel — (*Sevincinden el çırparak*) Oh!.. oh...

(*Aysel de sevincinden tepinerek*)

— Gördünüz mü? Gördünüz mü?...

Huriye kadın — Bir kumru.. Bu da fazla!.. Ne ise ben tatlı huylu olduğumdan kumruya benziyebilirim...

Gülter — Öyle ise beni affettiniz değil mi?

(*Hepsi ayrı ayrı seslerle*)

— Ettik.. ettik ya!...

Gülter — Öyle ise Bayan; şimdi rahat rahat gidebilirim değil mi?

Aysel — Gitmek mi? Anneciğim bak ne diyor?..

Fahrinisa — Madem ki bir gelincik oldum artık nezaket göstermeliyim!

Huriye kadın — Ben bir kumru olduğumdan hep barışıklık siyasası gütmeliyim!..

Gülseli — Hakkınız var!... Gülter sen yiğit ve iyi yürekli bir kızsın!..

Gülter — Demek ki Bayan, beni kovmuyor.. Teşekkür ederim. Bayan Aysel sana birşey söyliyeceğim. Şu gördüğün küçük tekerlek bana verdiğin tekerlek değildir. Bunu ben kendim yaptım ve kâğıdın üstüne de nazik, güzel isimler yazdım... İşte!. PERDE İNER

167

Deniz Kurdu D

Deniz Korsanlarımızın babayiğitliğini bu romanda o

— *Geçen sayıdan* —

Paolo gemicilikte, askerlikte tanınmış olduğu kadar, müslümanlara, hele Türklere olan düşmanlığı ile de tanınmıştı. Eline geçen Türk, müslüman tutsaklarına yaptığı fenalıklar dillerde geziyordu. Eğer şimdi Bayram reisten başka biri olsaydı hemen oracıkta bu vahşi herifin kafasını keser, gemisinin direğine asıp millettaşlarının öcünü aldığını göstermek üzere Trablus limanına götürürdü. Ancak Bayram reis pek yumuşak yürekli, çok yiğit yaratılmış bir adamdı... O vakitin adetine göre kaptan Paolo kafasını kesilmeği yüz defa hak etmiş bir herifti. Kaldı ki: Bayram reis düşmanını böyle yaralı ve kendinden geçmiş yatarken kaldırıp denize atmağa, veya koyun gibi kafasını kesmeğe kıyamazdı. Ona ne yapılacaksa sağlam iken, eli kılıç tutarken yapılmalı idi.

İşte böyle düşünen genç reis kaptan Paoloyu hemen gemisine getirmiş, rahat bir yatağa yatırarak çok ağır olan yarasını sardırmış, bir düşman gibi değil, bir insan gibi ona baktırarak Trablusa götürmüştü.

Bayram reisin kadırgası aktarmış olduğu güzel Cenove kadırgası da yedeğinde olarak limana girdiği ve kaptan Paolonun tutulduğu anlaşıldığı vakit Trablus şehri adeta bayram yaptı. Bazı hiddetli kaptanlar ve Trablusun yerli arapları herifin hemen kafası koparılması lâzım olduğunu söylüyorlardı. Bayram reis bunların hiç birisine kulak vermedi. Kaptan Paoloyu kendi evine götürdü. Trablusun en iyi hekimlerine baktırdı. İtalyan kaptanı tam dört ay ölüm tehlikeleri geçirdikten sonra ayağa kalktı. Pek haklı olarak bütün Trabluslular bu herife düşman idiler, onu parça parça etmek istiyorlardı. Ancak o zamanın adeti ve yasasına göre bir hıristiyan tutsak, kim tutmuşsa onun malı olurdu. O tutsağı isterse öldürür, isterse ölünciye kadar köle gibi kullanır, isterse de hıistiyan olan akrabalarından karşılık olarak uygun fazla bir para alıp memleketine gitmeğe bırakırdı. Korsanlar ve Trabluslu araplar kaptan Paoloya kızmakla beraber Bayram reis gibi bir adamın kendi tutsağı olduğundan birşey yapamıyorlardı. Eğer Deli Bayramın nasıl adam olduğunu bilmeseler korsanlar adeti, yasayı da tanımayıp İtalyanı daha iyi olmadan yaralarlardı. Kaptanlar bir mecliste bu işten konuştukları sırada Deli Bayram oturduğu yerden fırlayıp onlara gözlerini açmış ve bu gözlerden şimşekler çakarak şöyle gürlemişti:

— Bana bakın ağalar, yoldaşlar! Ben cellat değilim, bçn Türküm, askerim! Eli bağlı, bağrı yaralı düşmanı öldürmeğe benim elim varmaz. Çocukluğumdanberi sizden büyük yiğitler içinde iş gördüm; öz Türk oğlunda bu alçaklığı yapana çatmadım; çattımsa da bir daha öylelerine Tanrı selâmı vermedim...

Korsan kaptanları ve bir takım Arap şeyhleri yeniçeri çorbacıları bu ateşli dumanlı sözlerin önünde susa kaldılar, Deli oğlan doğru söylüyordu. Bu yağlı kurşun gibi, Venedik barutu gibi sert sözlere karşı diyecek yoktu. «Deliye kurşun atılmaz!», «Düşküne üşkün olmaz!» sözleri Türklerin atalarından kalma bin yıllık öğütler değil miydi?..

Deli Bayram söz
niçerilere dönüp de
— Hem bana
ki: Benim akçe, p
de akçe alıp tutsak
yüzüme vursun... K
nu da sizden iyi bil
ancak eli bağlı da
şip gücü yerine gels
sun, sizin gözünüzü
Allah nasip ettise
o zaman mertçe alı

Bu, akan suları
saçlı kaptan, cehenn
lının yanına yürüd
yana toplanmış kors
— Yaşa, Bayram
— İşte sözün erk
Gibi alkışlar duy
Artık bu dava k
ce iyileşinciye kadar
söz etmedi.

Fakat çok dikkat
Kaptan Paolo iyi
düşüncelere dalmış
Bayram reis Cenova
kusundan ileri gel
yok ki: Bu adam T
nı düşünüyor, Türk
işkence ile öldüecek
Bayram reis hastanı

Çizen: ORHAN HALİL

AFACAN ACUN YOLCU

58 — Topuz, karadan başını uzatıp ağzını açan timsahı görünce korkudan avaz avaz bağırmağa, su içinde çıpıl çıpıl koşmağa başladı. Şimdiye değin ne arslana, ne kaplana yem olmayıp ta bir timsahın dişleri arasında can vermek çok kötü idi.

59 — Topuz kaçmağa başladı. Timsah ta onu ardından kovalıyordu. Çocukcağız önünde bir ağaç görünce çarçabuk tırmanmağa başladı. Timsah, Topuz gibi topallacık, şeker gibi bir insan yavrusu yiyeceğini düşünerek ağzının suları akıyor, şıpır şıpır yere damlıyordu.

60 — Afacanla Bilgin Topuzun gelm
ğini görerek geri döndüler. Göle doğr
derken bir de ne görsünler. Topuz
cın üstüne çıkmış, altında bir tims
lemiyor mu? Afacancağızın ṣa işte
dan bir karış havaya fırladı,
diken oldu. Bilgin de bu işe ş

eli Bayram

Yazan: *Ali Rıza Seyfi*

en kızgın görünen ye-

ılar! Hepiniz bilirsiniz
ümde yoktur. Ömrüm-
nı bilen varsa burada
lonun ne zalim olduğu-
rifi bırakacak değilim;
ğim; hele bir gez iyile-
a eli kılıç, tabanca tut-
onunla vuruşacağım;
nın, dindaşlarımın öcü
.

k bir sözdü. Birkaç kır
yeniçeri dayısı delikan-
ini alıp sıktılar.. Dört
ahalinin ağızlarından:

. . . . .

nişti. Kaptan Paolo iyi-
a kimse onun üstüne bir

bir iş daha olmuştu.
yatağı içinde derin derin
rdu. O kadar ki:
dalgınlıklarını can kor-
ağa başlamıştı; şüphe
müslümanalra yaptıkları-
iyi olunca onu bin türlü
korkuyordu.. Bunun için
ıdan çıkarken birdenbire

geri döndü ve yatağın başına gelip:

— Bana bak, kaptan Paolo! dedi, seni derin düşüncelere dalmış görüyorum; getirdikleri yemeği bile artık yemeyip yarım bırakıyorsun; bundan bir hafta evvel halin, iştihan daha iyi idi... Şimdi sana birşey söyliyeceğim, sen Türk ve müslümanlara karşı nasıl davrandığını pek âlâ bilirsin. Böyle davrananlara sizin taraftan da, bizim taraftan da bir dakika acınmadığını da söylemeğe hacet yoktur. Lâkin ben seni senden öc almak istiyenlerin eline bırakmadım. Yaralarına öz kardeşime bakar gibi baktım, baktırdım. Seni bundan sonra da işkence ile ölmeğe bırakacağımı sanma. Evet, sen çok kuvvetli düşmansın, onun için seni, ne kadar çok kurtuluş parası da versen memleketine de bırakmıyacağım. Fakat yapacağım bir başka iş var: Ben, yaptığın işlerin öcünü senden Türklüğe yaraşır bir erkeklikle alacağım. Şimdi iyileştin, kuvvetin de ne zaman yerine gelince benimle, Trablus topraklarında değil, hattâ benim gemimde de değil, meselâ Korsika yalıları gibi bir yerde döğüşecek, kesişeceksin; ben sana cezanı böyle başbaşa döğüşte vermek istiyorum. O zaman kimsenin «kaptan Paoloyu Türkler üşüntü ile kahbece öldürdüler!» demeğe yüzü olmıyacaktır. Onun için şimdi korkma, düşünme; rahatça ye iç, anladın mı?

Delikanlının bu sözlerini işiten kaptan Paolo oturduğu minderden kalktı. (Sonu var)

UĞUNDA

Geçen yazının özü: Afacan, Topuz ve arkadaşları çölde bir göl bulmuşlar yıkanıyorlardı. Afacanla Bilgin çıkmışlardı. Topuz kalmış, bir timsah görünmüştü.

61 — İki arkadaş Topuzu kurtarmak için ne yapacaklarını düşünürken Afacan yerde bir kütük parçası gördü. Birdenbire beyninde bir şimşek çakarak:

— Buldum, dedi, şimdi bunu boyar bir timsaha benzetiriz, yapacağı mı ben bilirim sonra...

62 — Bilginin çantasından boya ile fırçayı alarak koca kütüğü bir timsaha benzetti. Üstüne pullar çizdi, göz yaptı. diş yaptı.. İş bütünlendi. Afacan:

— Şimdi, dedi, kütüğün boş olan içine dik kulağı koyarız. Timsahın önüne koruz.

63 — Kütüğü eline alarak yürümeğe başladılar. Afacan çok kurnazdı doğrusu.. Timsah, ömründe görmediği boynuzlu cinsinden bir arkadaşını görünce şaşıracak, ondan korkacak, bizim yüreği kırk ikilik top gibi atan Topuzu bırakarak, hiç kuşku yok, kaçacaktı.

— Daha var —

MONOLOĞ:

Ben Kötö Yürekli Değilim!..

Ben kötü yürekli değilim!. Ancak, açgözlü, doymak bilmez, obur çocuklardan hiç hoşlanmam. Pasta ve şekerlemeleri ölçüsüz ve sayısız bir surette, ha bire atıştırdıklarını görünce, bunların ağızlarına bir daha pasta koymıyacak, gördükleri yerde tiksinecek kadar mide bozukluğuna uğramalarını, hasta olmalarını isterim.. Hem böylesi daha iyidir.. Çünkü pasta dolu bir masanın başında bu gibilerile beraber bulunursam, çocuklar fazla atıştırınca hasta olacaklarını düşünerek çekinirler, meydan bana kalır!...

Ben kötü yürekli değilim! Ancak yaramaz, haşarı, kimsenin süzünü dinlemez çocukları merdiven trapezinden aşağıya kayarken görünce, bunların baş aşağı düşmelerini, bir yerlerini adam akıllı ağrıtmalarını isterim.. Böylece bir daha merdivenlerden kaymanın ne demek olduğunu anlarlar da, uslu uslu otururlar!..

Ben kötü yürekli değilim, fakat minderde kıvrılmış mışıl mışıl uyuyan bir kedi yahut köpeğe sataşan küçük çocukları görünce kan başıma fırlar, kedi yahut köpeğin keskin tırnaklarile çocuğun bir tarafını parçalamasını o kadar isterim ki... Bu ona acı bir ders olur da, bir daha uyuyan hayvana sataşmaz!...

Ben kötü yürekli değilim! Fakat yavrularını çalmak için ağaç tepelerine tırmanarak kuş yuvalarına saldıran çocuklara çok kızarım. Karanlık bir gecede kapkara bir omacının gelip bu gibi çocukları yataklarından kaptıkları gibi sokağa atmalarını o kadar isterim ki... Küçük hayvancıklara sataşmanın ne demek olduğunu anlarlar da, artık bu kötü huylarından vazgeçerler!...

Ben kötü yürekli değilim! Fakat ihtiyarlarla alay eden, topala çelme takan, çolağa gözkırpan, kambura dilini gösteren, köre yumruk sallıyan arsız çocukları görünce onların da alay ettikleri zavallılar gibi olmalarını o kadar isterim ki!... Bunlar kendilerini sanki bir iş yapıyoruz sanırlar değil mi? Uysam ki alay ve şaka dedikleri işler ne iğrençtir?..

Benkötü yürekli bir adam değilim, fakat bir takım çılgınların otomobille sokaklarda alabildikleri kadar koştuklarını görünce, boyunlarının kırılmasını o kadar isterim ki... Hiç olmazsa otomobili deli gibi koşturmanın ne demek olduğunu anlarlar da; kimseyi çiğnemezler!...

Ben kötü yürekli değilim! Fakat kurumlu ve kibirli adamı sokakta çalımlı çalımlı dolaşırken görünce bütün cinlerim başıma toplanır. Böyle bir adamın bir portakal kabuğuna yahut bir karpuz kabuğuna basarak sırtüstü, boylu boyunca yere düşmesini o kadar isterim ki... Böylece belki kafası zedelenir de bir daha kurum satmanın ne demek olduğunu anlar!...

Ben kötü yürekli değilim! Ancak zengin adamların yoksullara yardım etmediklerini, paralarını boş yere harcadıklarını görünce bütün zenginliklerini kaybetmelerini o kadar isterim ki... Bunlar beş parasız, aç ve ilâçsız sokaklarda dolaşınca yardımın ne demek olduğunu anlarlar!...

Ben kötü yürekli değilim! Ancak kendini akıllı sanıp ta kimseyi beğenmeyen, herkesle alay eden çocukları görünce sinirlerim bozulur. Bunların birer maymun olmalarını isterim!.. Kendini beğenmiş adam, bence budaladan başka bir şey değildir.

Benkötü yürekli değilim! Ancak bir arabacının atını kamçıladığını görünce üzüm üzüm üzülür, bu adamın at olarak arabaya koşulmasını o kadar isterim ki!.. İşte o vakit elime kırbacı alıp, sen misin hayvanı döven? Al bakalım: vur vurabildiğin kadar; onu yokuş yukarıya arkasında tıka basa yükletilmiş bir araba ile koştura koştura çıkartayım da, gününü görsün, ata kırbaç şaklatmanın ne demek olduğunu anlasın!...

Ben kötü yürekli değilim! Ancak tembellerin, hiç durmadan çalışarak para kazanan kişileri kıskandıklarını görünce tepem atar, canım çok sıkılır! Bu gibi adamların bir metelik kazanamamalarını; herkesten dörtbeş defa daha çok çalıştıkları halde ekmek parasını çıkaramamalarını o kadar isterim ki!...

Ben kötü yürekli değilim, fakat çabuk sinirlenen, hemen kızıveren, kızgınlıktan gözleri oyuklarından fırlayacakmış gibi açılan, ağızları kilitlenen, burunları, kaşları çatılan işte böyle (*Burada kızgın bir adamın taklidini yaparak*) insanları görünce, doğrusu ben de kızarım... Düşünün bir kere suratları anlattığım gibi olanlarda hiç güzellik var mıdır? İşte çabuk kızan adamların hep böyle suratsız ve çirkin kalmalarını o kadar isterim ki!... Ömürlerinde bir defacık olsun gülmemelerini dilerim...

Ben kötü yürekli değilim! Ancak komşusu, arkadaşı, hattâ akrabası için kötü kötü sözler söyliyen, sonra da yüzlerine karşı gelince sizden iyisi yoktur diyen adamlara hiç dayanamam. Bunların bir daha hiç bir söz söylememeleri için dillerine inme inmesini o kadar isterim ki!...

Ben kötü yürekli değilim! Fakat saçlarını erkekler gibi tıraş ettiren, erkek elbiseleri giyen kadın ve kızları görünce kahkahalarla gülmekten kendimi alamam. Buna nafile yere özenmek denir doğrusu! Kadının hayat karışmsına; iş güç sahibi olmasına; Saylav seçilmesine diyeceğim yok. Çünkü bu onun hakkıdır. Ancak erkek olmağa özenmesi tuhafıma gidiyor işte!.

Ben kötü yürekli değilim! Ancak sesleri çatlak zurna gibi olan kişilerin oturup türkü söylemelerine, hem de herkesin kulaklarını tırmalamak istiyor gibi kalabalık yerlerde bağırmalarına doğrusu dayanamam; bunların seslerinin kısılmasını isterim!.. Sesi kısık olanlar da türkü söylemeğe kalkışmaz a!...

Ben kötü yürekli değilim! Ancak iki sözü yanyana getiremiyen adamların makale yazmağa kalkışmalarına; tarihin ne demek olduğunu anlamıyanların, taih romanı yapmağa uğraşmalarına; çok kızarım.. Hele insanı uyutmaktan başka bir işe yaramıyan sürü sürü şiirleri karalıyanlara ne diyelim? Yukarıdanberi kaçtır söylüyorum: ben kötü yürekli değilim! Hele benim gibi yazıcı olanlara karşı çok sert davranmak işimize de gelmez! Çünkü meşhur ata sözüdür «gülme komşuna, gelir başına» derler.. Ne olur ne olmaz?. Onlara dileyeceğim iş belkide günün birinde gelir de benim başıma patlar.. Ancak böylelerinden de kurtulmak gerek.. Ne diyelim: Haydi bunların yazı yazabilmek için kalem ve kâğıt parası bulamamalarını dileyim!.

Ben kötü yürekli değilim! Ancak bütün bu yazdıklarımı okuduktan sonra korkarım ki bana siz kötü yürekli diyeceksiniz! Sakın ha... Böyle yanlış bir düşünceye sapmayın; çünkü iyi bilirim ki benim bütün istememiş olduğum şeyleri siz de istemezsiniz!..

AFACAN

170

Şarlo Afrikapa No:11

31 — Bu elektrik şarabının tuhaflıkuhaflıklar göstereceğim, dişarda biraz mıştı ki Dingonun anlattıklarını hayretları Şarloyu öyle şaşırtmış, öyle şaşırt-
Dingo «Haydi sana bak daha ne tle dinliyordu.
gezelim» dedi. Şarlo: şapkasız mı çıkacağız? diye sorunca karpuzun altında havadan iki demir el indi. Dingo: işte şapkalarım, dedi. Birisi güzelce başına geçti. Öteki Şarlonun başına yağmur gibi su boşalttı.

32 — Şarlo ıslanınca: «Ben gezmekten vazgeçtim, odaya gideceğim, dedi. Eve girdi. Odada eline toz silkme süpürgesini aldı. Tuhaf şey, dedi. Bu evde galiba yalnız bu süpürge elektrikle değil!».. Süpürgeyi savururken bir kaç şişeyi yere devirdi. Sonra uyumak için bir koltuğa geçti. (Ron.. Ron..) uyumağa başladı, rüyalara daldı.

33 — Şarlo güzel güzel uyurken arkasında birdenbire ikinci bir horultu duydu. Bu da neyin nesiydi?. Odada kimse yokken kim horluyordu. Kalktı, «toz süüürgesinden bir tüy koparayım, uyuyor muyum, uyanık mıyım» dedi. Tüyü koparayım derken bir Afrikalı vahşî: Cö.. diye koltuklardan fırladı. Şarlo öyle korktu ki az kalsın, küçük dilini yutacaktı.

— Daha var —

Lokomatif Vagonların yerlerini Nasıl değiştirdi

(L inci yüzdeki bulmacanın cevabı)

Lokomotif ana yoldan ileriye doğru gider, makasın sol köşesinden geri geri gitmek suretile ilerler ve B markalı vagonu köprünün altına iter. Sonra lokomotif makastan aşağıya ana yola gelir, ana yol üstünde sağ makasa kadr geri geri gider. Sonra baş taafile makasa girerek

ilerler ve D markalı vagonu B markalı vagona doğru iter. İşte bu çağda vagonların durumu şöyledi:

Şimdi lokomotif her iki vagonu biribirine bağlayıp çekerek ana yola gelir. Makinist lokomotifin en önünde olan B markalı vagonu ana yolda bırakaak D markalı vagonla tekrar geriye gider, bunu makastan yukarı çıkararak köprünün içine iter. Şimdi vagonların durumu

şöyledir:

Bundan sonra lokomotif tekrar ana yola gelerek B makalı vagonu alıp C işaretli fenerin önünde ırakır. Bu işi yapınca lokomotif tekrar ana yola gelir. Makasın solundan yukarıya doğru gider ve D markalı vagonu yerine çeker. İşte böylece iş başarılır ve makinist isterse ana yola döner.

Miki Fare Cüceler Ülkesinde

Kitabı yakında çıkıyor uruncla bekleyin

Hırsız Büyücü

Afacanın Hikâyeleri:

Yazan: Necdet Rüştü

— 1 —

Bir ilkahar günüdü.. Köyü bir telâş sardı,
Çok zengin bir ağanın evinde düğün vardı!...
Kadın erkek ahali gelmiş gayrete artık,
Herkes, kendine göre, yapıyordu hazırlık!..

....

Bu mini mini köyde vardı cahil bir adam
Medresede yaşamış otuz beş sene tamam
Fesinin üzerinde taşırdı sarığını:
Başından ayrılmazdı bir sürü bez yığını!
Biçimimiz gülünçtüs giyerdik o zaman fes,
Başında, ciğer gibi külâh taşırdı herkes!..

— 2 —

Bu adam, düğün için, esvap yapmak istedi,
— «Dileğimi yapadım.. On liram olsa!...» dedi!..
Düşünürken çakmıştı gözlerinde bir şimşek,
Hemen yerinden kalktı: «Çare buldum!..» diyerek!
O, hiç okumamıştı, pek sersem kafalıydı,
İnandığı şeyler de: büyü, bakla falıydı!
Evet: çok inanırdı afsuna, aforoza,
Karasaplı bıçakla kesilen çil horoza!..
Kendi köyünde vardı bir ihtiyar büyücü,
Tılsımlar yapmaktı herifin işi, gücü!..
Ona koşup bu derdten hemen kurtulacaktı,
Büyücü kendisine paralar bulacaktı!..

— 3 —

Ertesi gündü.. Softa sevincinden sarhoştu,
Durmadan büyücüye bir deli gibi koştu!..
Baştan başa anlattı derdini birer,birer,
Büyücü şöyle dedi: «Beni dinlersen eğer,
«Bu gece dua edip, bulursun paraları,
«Şöyle, avuç dolusu altınlar sarı sarı!..
«Fakat bu büyü olur. Bunu yaparsan ancak,
«Bu gece senin evin kimsesiz, boş kalacak!
«Hemen kapıyı çekip, mahalleden uzaklaş,
«Köyün, dağlara giden, uzun yollarını aş!..
«Gece dağda namaz kıl.. Bu dertten kurtulursun:
«Sabah eve dönünce paraları bulursun!...»

— 4 —

Uzun bir yolculukla, köylü dişini sıktı,
Altı saat yürüdü, o gece dağa çıktı!..
Bekçisiz mahallede evi bomboş kalmıştı,
Yalnız kapıyı çekmiş anahtarı almıştı!..
Başı, bilgi yerine, samanla dolu yobaz,...
Gece, sabaha kadar, dağlarda kıldı namaz!..

— 5 —

Sabah evine gelip, kapısını açınca,
Koşmağa başlamıştı odolarda çılgınca:
Her tarafı soymuştu çünkü yaman bir hırsız,
Kalmıştı tenceresiz, yatak, yorgan, yastıksız!..
Onu, hırsız büyücü bu dolaba koymuştu:
Dağa uzaklaştırıp, hemen evi soymuştu!..
Ağlamağa başladı: «Giden gelmez geriye,
«Büyüye inananın sonu bu olur!..» diye!..

Öyle masallar çoktur bir daha anlatayım,
Küçücük fikrinizi biraz aydınlatayım:
Bir yaşlı kadın vardı köyün birinde yine,
Yaşı geçgindi ama evi sanki hazine!
Kemeri altınlarla tıklım tıklım doluydu,
Köyün içinde belki en zengin kadın buydu!
Hayatında eline ne para geçti ise,
Ya sandığın içinde saklamış kese kese
Ya da küpeler almış, elmaslara vermişti,
Sözün kısası bu ki kadının işi iştil
Fakat bir gün nasılsa kaybolmuştu kemeri,
Kadın üzüntüsünden kaldı kemikle deri!..
Nasıl şimdi bulmalı sarı altınlarını,
Köyün merak salmıştı bütün kadınlarını!..
Dediler: Hocaya git, okur üfler, o bulur,
Yüreğin üzüntüden, tasalardan kurtulur!..
Hoca, yaman birşeydi, güya büyü yaparmış,
Kaybolan herbir şeyi şeytanlardan kaparmış,
Küpe, yüzük gelirmiş sahibinin eline,
Altınları ancak o çıkaracakmış yine!..
Köylü kadın yollandı, hocaya döktü tasa,
Adam hemen el attı rafta duran bir tasa:
Sonra suyla doldurup mangal üstüne koydu,
Sepetten de bir elma alarak onu soydu...
Kabuklarını attı şimdi tasın içine,
Ateş üstüne döktü anber,karanfil yine!..
Okuyarak üfledi, üfliyerek okudu,
«Hatunun paraları gel...» diyerek okudu!..
Coştu, bağırdı: Şeytan, seni keserim, diye,
Deli gibi başladı haykırıp inlemeye!..
Sonra dedi: Şeytanı altınla avutalım,
«Çıkar kadın lirayı tas içine atalım!..»
Kadından tam on altın sızdırdı, tasa attı,
Yaman hoca, kadını şu sözlerle aldattı:
On gün, birer altın daha gönder sen bana,
O altın kemerini kavuşturayım sana...
Kadının on altını daha gitti elinden,
Fakat haber çıkmadı o altın kemerinden!...
Hoca yalan kıvırdı: şeytan bağlamış onu,
Hele bakalım gelsin gökteki ayın sonu!..
Kadını oyaladı, bu sözlerle avuttu,
Hoca birbir o sarı liracıkları yuttu!..

CANGAZA ile PALAVUZ

Cangaza ile Palavuz (Hint ellerinde) romanını okuyorlardı. Doğanın gördüğü yılanı okurken Cangaza:

— Buyılan bir şey mi sanki dedi. Ben, Londra hayvanat bahçesinde, boyu 50 metre, kalınlığı beş adam kalınlığında olan bir yılanın bulunduğunu bir kitapta okumuştum. Onun yanında Bay Münifin yaptığı resim de hiç kalır..

Palavuz sesini çıkarmadı:

— Ya.. dedi, ben de bir kitapta okumuştum. Acun yüzünde öyle bir ağaç varmış ki kalınlığı Beyazıt kulesinin iki misli kalınlığında, boyu da bir buçuk misli uzunluğundaymış.. Buna ne dersin..

— Ama yaptın haaa... Bu kadar ağaç ne işe yarayacakmış derim..

Palavuz kıs kıs gülerek:

— Ne işe mi yarayacak?. Senin söylediğin yılanların dallarında oynayıp gezinmseine, sarılıp bükülmesine.

MASAL

İngilizce "THE CHILDREN'S ENSYCLOPÆDIA" dan

Altın Irmağın Hakanı

Çok eski çağlarda Türk hakanlarının buyruk saldığı Turanda güzel bir ırmak vardı. Bu ırmağın sığdığı yüksek dağlar bembeyaz karlarla örtülü idi, sularının dört yönü yüksek tepeler, dik kayalarla çevrilmişti. Bu tepeler, bu dağlar o denlü yüksekti ki sabahleyin güneş ilk gez bunlara vurur, akşam da dört bucak karanlık olduğu halde bu tepeler, gene göneşi görmemezlik etmezler, üstlerine vuran ışıklarla gece bile parıl parıl yanarlardı, ırmak ta altın gibi parıldardı. Bunun için elgün (herkes) bu ırmağa (Altın ırmak) adını vermişti.

Bu ırmağın yanıbaşında uçsuz bir ova vardı. Ancak, dağlardan akan sular bu ovaya dökülecek yerde dağın arkasındaki yerlerden geçer, bu ovayı bir bataklık olmaktan kurtarırdı. Bütün şarlar, yazın sıcaktan yanıp üzümler (mahsuller) kuruduğu çağda, bu dağların tepesinde toplanan bulutlar bu ovaya durmadan yağmur döker, toprakta buğday, arpa, yemiş eksik olmazdı.

En iri buğdaylar, en kırmızı elmalar, en tatlı üzümler, en güzel ballar burada yetişirdi. Bundan dolayı da bu ova (Altın ova) adını almıştı. nın buyrukları Bu Altın ova- Çelik, Çomak, Tombak adında üç kardeşti. Çelik en küçükleri idi. Çomak, yaşlı, kalın kaşlı, Tombak dik başlı, yuvarlak gözlü iki çirkin adamdı.

İşte bu iki kardeş, Altın ovayı eken iki çiftçi idiler. Ancak pek kötü yürekli kimselerdi. Kendilerinin sevmediği herşeyi ortadan kaldırırlar, buğdayları yediği için kargaları kirpileri, inekleri öldürürler, mutfakta yemekleri yer diye kedileri vururlar, uzun yaz günlerinde ağaçlarda öten kuşları, cırcır böceklerini bile zehirlerlerdi. İşlerinde çalışan işçilere para vermezler, kim biraz söz söylese arkalarına birer tekme atarak kovarlardı.

Böyle bir altın ova, böyle bedava işçi ellerinde olmakla beraber gene bu iki kardeşin iki yakası bir araya gelmezdi, bir türlü zengin olamamışlardı. Ne yetiştirseler yüksek değerde satarlar, kazandıklarından bir küçük beşlik bile yoksullara uzatmazlardı. Elgünü ezmekten kıvanç duyarlardı. Bunun için bu ikisine (Kara kardeşler) adı veilmişti.

Çelik inci gibi bir çocuktu. Onlara hiç benzemezdi. Daha on, on iki yaşlarında geniş alınlı, kara gözlü, temiz yürekli bir çocuktu. Ağabeylerinin kötülüklerini beğenmez, onlar da kendisine iyilik etmezlerdi.

Çomakla Tombak Çeliği evde yemek pişirmek, ortalığı temizlemek için bırakırlar, onu sofraya almazlar, artık verip geçindirirlerdi.

Çelik çok günler bu evde yapayalnız yaşadı. Bir yıldı, çok kurak yaz olmuştu. Bütün ülkede bir açlık başlamıştı. Hiç bir yerde ne buğday, ne arpa, ne mısır, yiyecek birşey kalmamıştı. Yalnız (Altın ova) bu açlıktan uzaktı. Burada yağmurlar yağıyor, güneş açıyordu.

Bir kış günü idi. İki kara kardeşler, işlerine gitmişlerdi. Çelik gene evde yalnız kalmıştı. Yemeği pişirdi, kardeşlerini bekledi.

Ne gelen var, ne giden..

Bu sırada büyük bir yağmur yağmağa da başlamıştı. Mutfağın dört köşesinden sular akıyordu. Çelik ocağın yanına kaçmış, bir koyun budunu ateşte kızartıp duruyordu.

Çelik kendi kendine:

— Bu ağabeylerim, hiç te kimseye acımazlar, diyordu, bu güzel yemekleri bir gün bir misafire bile yedirmezler. Ben çok umut ederim ki kimin evinde bu denlü güzel bir koyun kızartması, böyle güzel, kar gibi ak ekmek olsa birkaç yoksulu çağırır, onlara yedirir.

Çelik, bunları düşünürken birdenbire evin kapısı hızlı hızlı çalındı. Çocukcağız düşüncesine öyle dalmıştı ki vuruş seslerini duymadı. Kapı ikinci bir gez çalınınca:

— Esen yel olmalı, diye düşündü, bizim kapıyı bu saatte kim gelip çalar, hem böyle gürültü ile çalmağa kimde yürek vardır?..

Ancak, bu gürültü esintiden değildi. Kapı daha hızlı çalındı, vuran adam çok çabuk işi olan ve sonundan ürkmeyen bir adam gibi durmadan vuruyordu. Çelik bu yağmur sağnağı altında hızlı hızlı kapıyı vuranın kim olduğunu anlamak için başını pencereden uzattı.

Kapının önünde tuhaf kılıklı kısa boylu bir adam duruyordu. Bu, bir cüceydi, Çelik daha ömründe böyle bir kişi görmemişti. Cücenin uzun, kırmızı bir burnu, yuvalrak, kırmızı bir çenesi vardı. Üstü, başı yağmurdan sırsıklam olmuştu. Uzun kirpiklerinin altında gözleri, fırıl fırıl oynuyordu, ya bıyıkları.. Bunlar da üst dudağının üstünde kıvırcık koyunun yünü gibi kıvrılıyordu. Saçları, tuzla biber biribirine karışmış gibi akla karası biribirine karışmıştı.

Hem bu saçlar ta.. omuzlarına kadar sarkıyordu. Boyu tam altı karış ya var, ya yoktu. Başında boyundan büyük bir

de külâh vardı. Külâhın üstünde de bir tüy sarkıyordu. Bu da üç karıştan büyüktü.

Çelik, kapının ta önünde Cüceyi görünce şaşkınlıktan dondu, kaldı. Ağzını açıp bir söz söylemedi. Cüce onu görünce:

— Hey, oğul, diye seslendi, pencereden konuşacak çağda değiliz. Görmüyor musun, yağan yağmurdan sucuğa döndüm. Kapıyı aç ta içeriye gireyim!

Cüce adamın gerçekten üstü başı sırsıklamdı. Yağan sular bıyıklarından süzülerek, içine akıyor, üstünden kayan sular dere gibi yere dökülüyordu.

Çelik:

— Ne yazık ki size kapıyı açamıyacağım, dedi.

— Açamıyacak mısın? Neden?.

— Nedeni yok, çünkü sizi eve alırsam ağabeylerim beni dayaktan öldürürler. Hem içeride ne yapacaksınız bakayım?.

— Ne mi yapacağım?. Ateş istiyorum, sığınacak yer istiyorum. İşte bak sizin ocağınız nar gibi kıpkırmızı, alevler yer yer duvarda dans ediyor, sen beni içeriye al oğul, biraz ateş yüzü göreyim, biraz ısınayım!.

Çelik, başını pencereden bir azıcık dışarıda tuttu. Soğuk pek sertti. İçeri gelince ateşin sıcaklığı yüzünü bir tüy gibi okşamıştı. Alevler, ocağın üstünedek çıkıyor, çengelde asılı duran koyun budunun kızarırken çıkardığı dumanla karışık koku burnuna doluyordu. Çelik:

— Yoksul adam, dedi. Sırsıklam kesilmiş, ağabeylerim gelinciye kadar onu içeriye alırsam sanki ne olur?

Yavaş yavaş kapıya gitti, açtı, Cüce içeriye girdi. Onunla birlikte odaya dolan sert, soğuk rüzgâr ocağı bir kez sarstı, söndürecek gibi oldu.

Cüce:

— Sen ne iyi bir çocuksun, ağabeylerinden korkma, onlarla ben kendim konuşacağım, dedi.

— Ne? Onlar gelinciyedek siz burada mı kalacaksınız?. Eğer sizi burada görürlerse beni öldürürler...

— Yavrucuğum, bu sözlerini işitmekle çok tasa duydum. Sen söyle, burada ne kadar kalabilirim?.

— Koyun budu pişinciye kadar... Bakınız nerdeyse de pişecek.. kor gibi kızarıyor..

Cüce, doğru, ocağın yanına koştu. Koyun budunun karşısına oturdu.

Çelik:

— Burada şimdi hem ısınır, hem de üstünüzü başınızı kurutursunuz, dedi.

Ancak, Cüce, burada kurunacağı yerde ıslak urbasından damlıyan sularla ateşi söndürmeğe başladı.

Çelik:

— Aman Bay Cüce, ne yapıyorsun, yağmurluğunuzu asayım mı?. Dedi.

— Yok, sağ ol!.

— Külâhınızı alayım mı?.

— İstemem...

— Aman, Bay Cüce, ne yazık ki ateşi söndürüyorsunuz.

— İyi ya, koyun geç kızarır, ben de geç giderim.

Çelik, Cücenin bu sözlerine, bu yaptıklarına şaştı kaldı. Koyun budu kızarsın diye onu ateşe yaklaştırdı. Cüce gülerek:

— Bu koyun budu ne güzel kokuyor, dumanı içimi yaktı, bir parçacık yiyeyim, izin verir misin, dedi.

— A... Bu hiç olamaz!..

— Olamaz, molamaz.. Benim karnım aç... Dündenberi ağzıma bir lokma ekmek koymadım... Bir parça almakla koca bud azalmaz ya?..

— Öyleyse Bay Cüce, ağabeylerim bugün bana bir parçacığını vermeyi sözlemişlerdi. Onu size vereyim, fakat başka veremem..

— Peki.. Peki oğul.. Sen ne iyi bir çocuksun...

Çelik bir tabak aldı. Bıçağını taşa sürttü, biledi, eti keserken:

— Aç bir adamı doyurmak için ağabeylerimden dayak da yesem tasa etmem.. Bundan duyacağım gönül sevincim bana yeter, artar bile!... diye düşündü.

Tam bu sırada kapı büyük bir gürültü ile:

— Dan.. Dan.. diye öttü.

Tombak:

— Yağmurda bizi ne bekletiyorsun, kör olmayasıca yumurcak? diyordu.

Çelik kapıyı açar açmaz büyüğünden keskin bir tokat yedi. Çomak kulağına asıldı...

Cüce bu sırada:

— Yaman tokat!..

Diye fısıldayınca bunu duyan Tombak:

— Bu da kim diye haykırdı. Ancak bağırmasile birlikte büyülü bir iğne eline battı.

Çelik:

— Ben de bilmiyorum ağabey!. dedi.

Tombak yine birdenbire gürledi:

— Kim içeri aldı onu?..

Çelik:

— Ben... Ne yapayım, çok ıslanmıştı, diyebildi.

Tombak eline batan iğneyi Çeliğin başına batırmak isterken Cüce ateşin yanından kalktı, uçlarından dere gibi durmadan su damlıyan yağmurluğu ile Tombağın yanına geldi, iğneye dokundu. İğne şimdi yine Tombağın başına batmıştı. Tombak bağırdı:

— Bay.. Bay. Siz kimsiniz, bakayım?..

Çomak ta sordu:

— Burada ne yapıyorsun?.

Cüce alçak gönüllülükle:

— Ben yoksul bir kişiyim.. Yanan ateşi pencereden harıl harıl yanarken gördüm. Biraz ısınmak istedim..

— Öyle ise çarçabuk buradan gidiniz. Bizim mutfağımızda suyumuzda var, her şeyimiz..

— Hava çok soğuk.. Su dondu, her yer buzlu.. Yaşım geçkin.. Acımaz mısınız?.

— Sen bir kez sakalını sıvazla, çarçabuk ısınırsın.. Baksana araba kadar sakalın var.. Haydi dışarı...

— Karnım aç Baylar, açlıktan nerdeyse öleceğim.. Gideyim, ağam bir dilim ekmek veriniz hiç olmazsa?.

— Ekmek mi?. Haydi yaradan canını alsın.. Bizim ekmeğimizin yeri yok mu sanki?. Onu senin gibi kırmızı burunlu bir adama veremeyiz?.

Tombak da bağırdı:

— Karnın açsa, başındaki tüyü sat da ziflen.. Haydi, çek arabanı...

Cüce yalvararak:

— Biraz daha izin veriniz, dedi.

Çomak yerinden fırlıyarak:

— Çek arabanı diyorum sana! diye bağırdı.

Tombak yakasına yapışarak:

— Çık dışarı! diye haykırdı.. Çık dışarı, yoksa şimdi leşini buraya sererim.

Böyle söyledi ama, söylemesile de büyülü iğnelerden biri Tombağın eline battı. Yere yuvarlandı. Öteki çocuk ileri atıldı. Ona da bir iğne battı, o da yerlere yuvarlandı.

Cüce onları yerde yatar görünce göğsü kabararak:

— Baylar, dedi, artık güzel güzel uyuyun. Bu gece saat on ikide yine geleceğim...

Tombak:

— Bir daha sizi buraya kim sokar sanki?. dedi. Fakat daha sözü bitmeden Cüce kapıyı yüzüne:

— Şark!.. diye kapatarak çıkıp gitti. Çıkar çıkmaz da gökyüzünü korkunç karabulutlar kapladı. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı:

Tombak kızgınlıkla kardeşi Çeliğe:

— Aptal, yaptığın işi beğendin mi?. Haydi, koyunu getir... Seni bir daha böyle bir işte görürsem kendini yok bil.. Hey, bu koyunu kim kesti bakayım?. diye bağırdı.

(Sonu var)

174

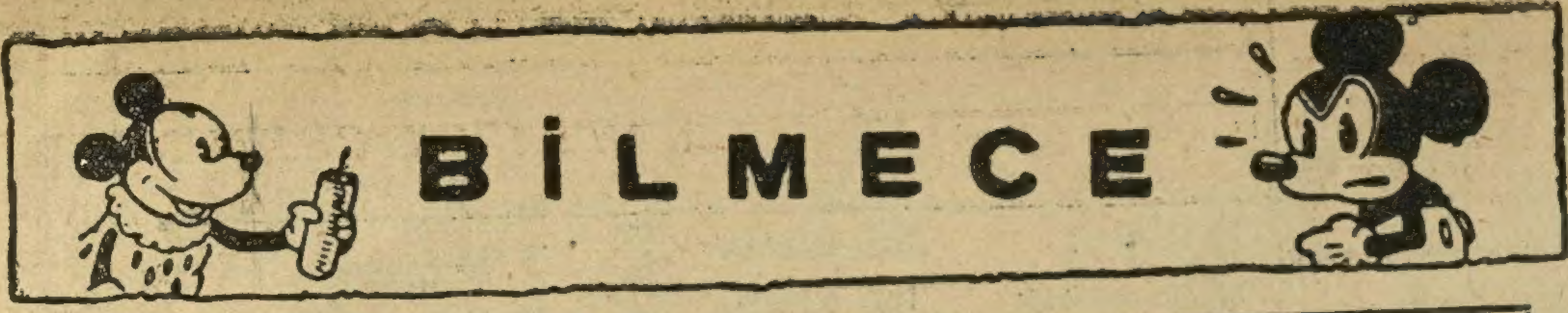

Bildirmece - 11

Bu haftaki bilmecemiz resimlidir.. Kâğıtlarınıza aşağıdaki kesiği ekliyerek (*İst. posta kutusu 617 AFACAN gazetesi* 11 *inci; bilmece memuru*) adresine Üç hafta içinde yollayınız

Soldan sağa doğru:

1 - Sıcak esen bir rüzgâr. 2 - Terbiyeli, asil. 3 - Nota. 4 - Koyunların arındıkları yer. 5 - A. H. A. harfleri. 6 - Uzak nidası. 7 - Aramak masdarından. 8 - Ecdat. 9 - Kırmızı.

Yukarıdan aşağıya doğru:

10 - Bir adet. 3 - Parlak olmıyan cilâsız. 2 - Rabıt edatı. 1 - Nota. 11 - Su. 12 - Toprak altında oyuk in. 13 - B. A. harfleri. 14 - Amerika devesi. 15 - Bir emir.

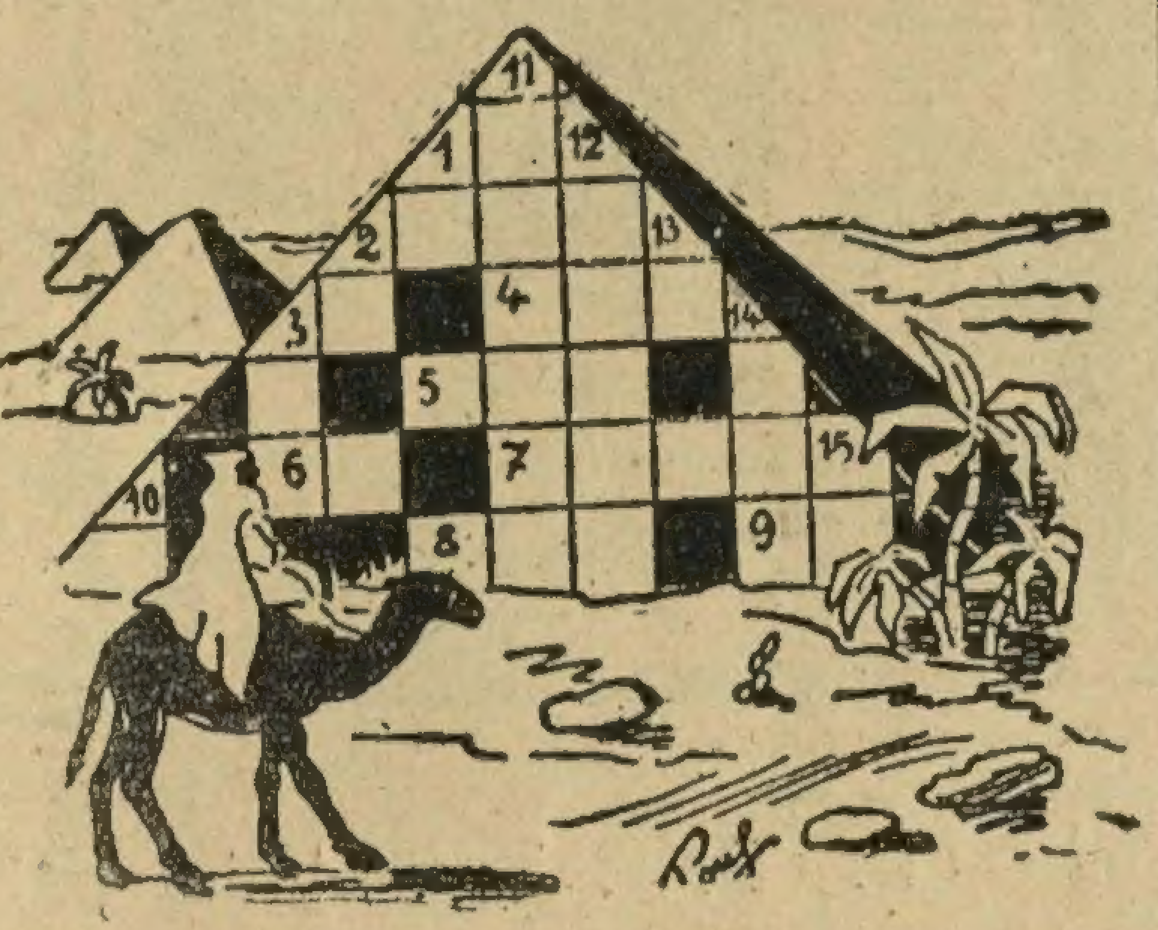

ARMAĞANLARIMIZ

Birinciye: Bir kilo badem şekeri. *İkinciye*: Bir dolma kalem. *Üçüncüye*: 3 aylık Afacon aonesi. 10 *uncuya kadar*: bir cep para çantası. 75 *inciye kadar*: kitap, şekerleme, çikolata, kolanya ve daha birçok değerli armağanlar dağıtılacaktır.

7 inci Bilmecede kazananlar

7 numaralı resimli bulmacada saklı bulunan kerpeteni doğu yapanlar arasında armağan kazananları adlarını yazıyoruz:

Yarım kilo çikolata kazanan:

Eyüp orta mek. S. 2 No. 263. Adil.

6 aylık abone kazanan:

Ankara Erkek lisesi S. 1 - F No. 96 M. Nazım.

Lâstik matbaa kazanan:

İst 13 üncü mek. S. 5 - A No. 371 Necmiye.

(Birer ufak resimlerinizi yollayınız)

Şekerleme kazananlar:

Ankara Mimar Kemaleddin mek. No. 333 Yalçın Sağım, İst. Arnavutköy tramvay cad. elektrikçi Kainris, Kadıköy 11 inci mek. S. 2 No. 269 Rahmi, İst. Kabataş erkek lisesi. No. 1062 Sedat, İst. 51 inci ilkmek. S. 3 No. 171 Sadettin, Bakırköy Yenimahalle Muhtar Tahsin sokak. No. 16 Akif, Ankara erkek lisesi S. 1 No. 1276 Cafer.

Hikâye kitabı kazananlar:

Büyükada ilkmek. S. 5 No. 112 Emin, Bursa orta mek. S. 2 - A No. 24 Namık, Bakırköy 2 inci mek. S. 4 No. 179 İlhan, Beyoğlu Mektep sokak No. 17 Zehra, Davutpaşa orta mek. S. 2-A No. 65 Behzat, İst. Topkapı Şehremini Saray meydanı cad. No. 21/1 Yüksel, İst. Kasımpaşa Yahya Kâhya merkez sokak. No. 24 İsmail, İst Feyziati lisesi S. 6 No. 243 Süleyman, Ankara Lozanpalas oteli Feyzi oğlu Hasip, Adana erkek lisesi S. 1 No. 680 Samih, İst 3 üncü mek. No. 481 Salâhattin, Beyoğlu 15 inci ilkmek. No. 558 Selil Soyengin, Divrik 1 inci ilkmek. S. 5 No. 99 Necati, Samsun Sakarya ilkmek. S. 4 Atilâ, Mersin Gazi Paşa mek. S. 4 No. 147 Ferid.

Birer çikolata kazananlar:

İsparta Gazi mek. No. 228 Perihan, Beyoğlu 20 inci mek. S. 4-2 Hulûsi, İst Fincancılar yokuşu No. 11 Rimat, İst Feyziati lisesi No. 62 Nusret, İzmit Akçakoca mek. S. 4 Sdettin, Üsküdar 41 inci mek. S. 5 No. 168 Yakup, İsparta Gazi mek. No. 138 Nusret, Zonguldak Atatürk mek. S. 4 No. 491 Sadık, Eskişehir kolordu karargâhında S. binbaşı Rıza oğlu Yücel, İst. 12 nci ilkmek. S. 4 No. 76 Süzan, Beyoğlu Kurdelâ sokak No. 93/2 Afton, Heybeliada ilkmek. S. 5 No. 96 Zahit, İst. Galatasaray lisesi No. 30 Gültekin, Kadıköy Rumeli mek. No. 161, İzmit Yeni Turan mek. No. 39 Nezih.

Birer bisküit kazananlar:

Beyoğlu Zoğrafyon lisesi S. 7 No. 4 Koço, Kadıköy orta mek. No. 365 İsmet, Beyoğlu Kalyoncukulluk No. 18 Sokrat, Beyoğlu Hamalbaşı No. 44 Bedros, Adapazarı Çark sokak No. 5 Cihat, İzmit demiryollarında tenekeci Bayram Ömer oğlu Sadettin, İst. Kız lisesi No. 905 İsmet, Ankara Bay Necati ilkmek. S. 4 - A No. 108 Kâmil, İst. Yeni Türkiye mek. S. 3 Altın, Üsküdar Selimiye Şerif kuyusu sokak. No. 70 Hatice, İst. Kız lisesi No. 134 Cavidan, İst. Kız Muallim mek. S. 1 - E Nazemin, İzmit orta mek. No. 570 Orhan, Bursa Çifte fırınlar Toprak yokuş No. 24 Avni, İst. Ağahamam Yeniyol Baltacı çıkmazı No. 1 Niko.

Birer şişe mürekkep kazananlar:

Nişantaşı kız orta mek. No. 545 Nebahat, İst. Aksaray Küçüklanga No. 37 Besim, İst. 29 uncu ilkmek. S. 4 No. 13 Muazzez, İst. erkek lisesi No. 1161 İsmail, İst. 3 üncü ilkmek. S. 5 No. 163 Firuzan, Mersin General İsmet mek. S. 3 No. 84 Ziya, Galatasaray lisesi S. 6 No. 1429 Kemal, Taksim Sıraselviler Yenihayat apartıman 7 Mariyo, İzmir Beyoğlu Zoğrfyon lisesi S. 6 No' 4 Yorgi, İzmir Buca Kemalpaşa S. No. 9 Güzin, İzmir Posta kutusu (346 Ayer, Bursa İnhisar satış memuru Ahmet kızı Muammer, İst. Sen Jandark mek. Halit, İst. Kız orta mek. 123 Selim. İst Yeninesil mek. 101 Edibe, İst. 59 uncu mek. 200 Sabahattin, Bursa Ahmetbey mahallesi, İhsaniye sokaka 13 Ali. İst. 20 nci mek S. 4 de 611 Faruk, İzmir Alsancak mek S. 5 161 Gökhan, İst. Erkek lisesi S. 1 111 Saim, Tekirdağ Namıkkemal mek. 55 Turdut, Adapazarı Reji sokak No. 6 Fikret, Beyoğlu kız 5 inci mek S. 5 te Bozkurt. (SON)

Bilmece kesiği No. 11

Sayısı 5 Kuruştur.

AFACAN

Perşembe günleri çıkar

Gülünçlü Çocuk Gazetesi

Yıl:3 Sayı 11 Perşembe 31 İkinci Kânun 1935

Genel yazı işleri çevirgeni: *M. ꟻARUK GÜRTUNCA*

Yıllığı : 250 kuruş
Altı aylığı: 125 kuruş
Üç aylığı: 75 kuruş
Dış ülkelere yıllığı 500 kuruş

İşlere bakılan yeri
İstanbul — Cağaloğlu yokuşu 40 numarada Ülkü matbaası.
Telefon : 22895

Pire Nurinin Yaramazlıkları No. 11

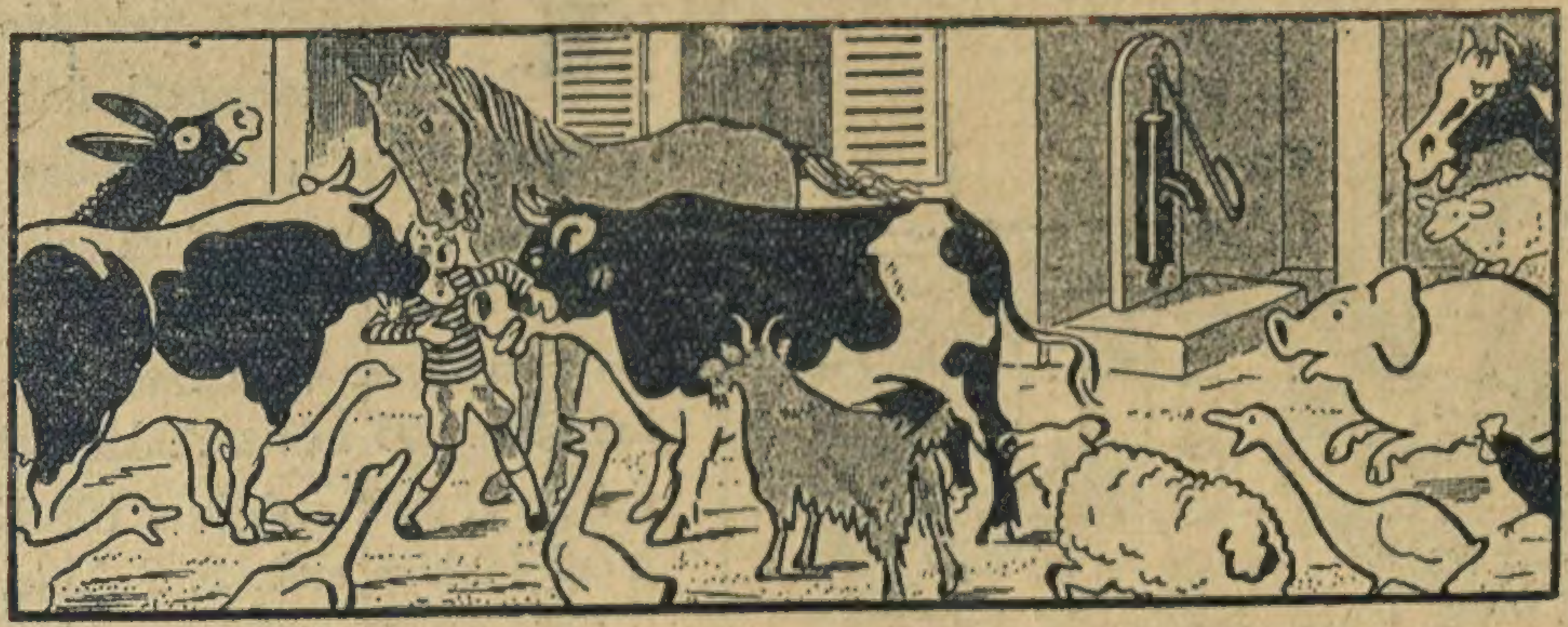

57 — Üzüm yığınından çıkan Pire Nuri avluya fırlayınca bütün çiftlik hayvanları sevgili dostlarının yüzünü öpmeğe, tatlı üzüm sularını şapır şapır yalamağa başladılar. Pire Nurinin bu haline hepsi şaşıp kalmışlardı. Kazlar gülüp duruyorlardı.

76 — Ne ise az sonra Pire Nurinin üstü başı yalanmış, tertemiz olmuştu. Şimdi ne yapacağını düşünüyordu.

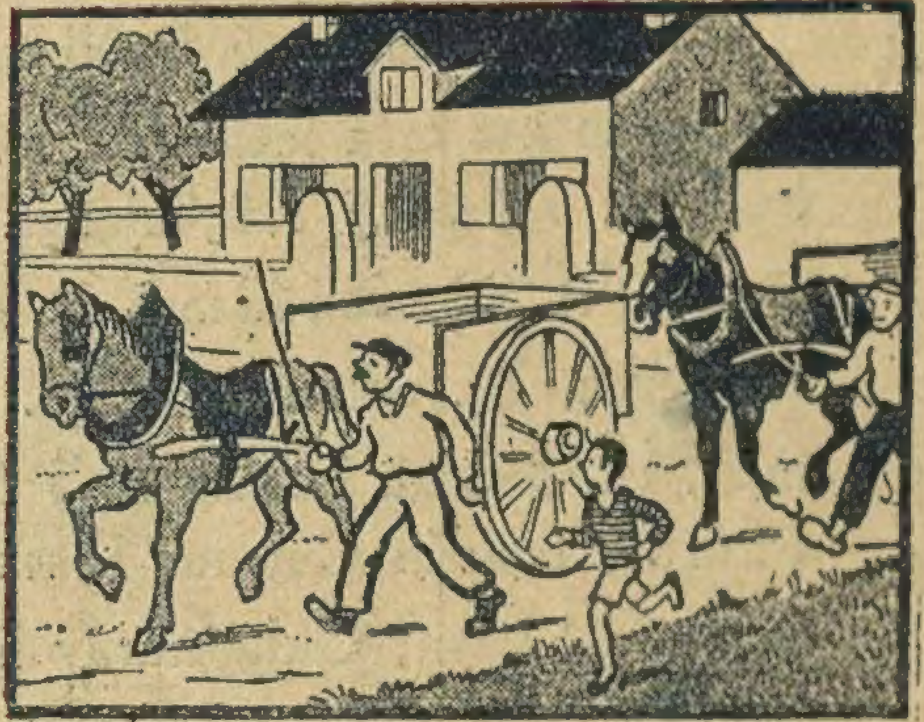

77 — Bu sırada bağa üzüm toplamağa giden arabalar arka arkaya dizilmişler, yol alıyorlardı. Pire Nuri de çimenler üstünde koşuyordu.

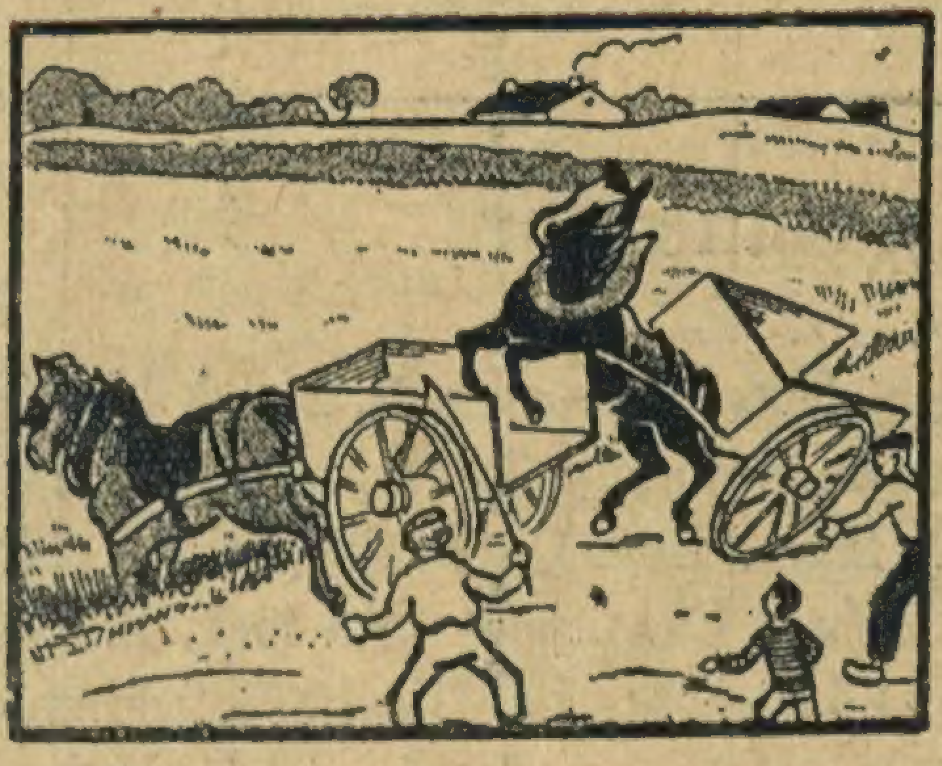

78 — Birdenbire nasıl oldu ise oldu, arka arabadaki at ön arabanın üstüne atladı. Arabacılar şaşırdılar.

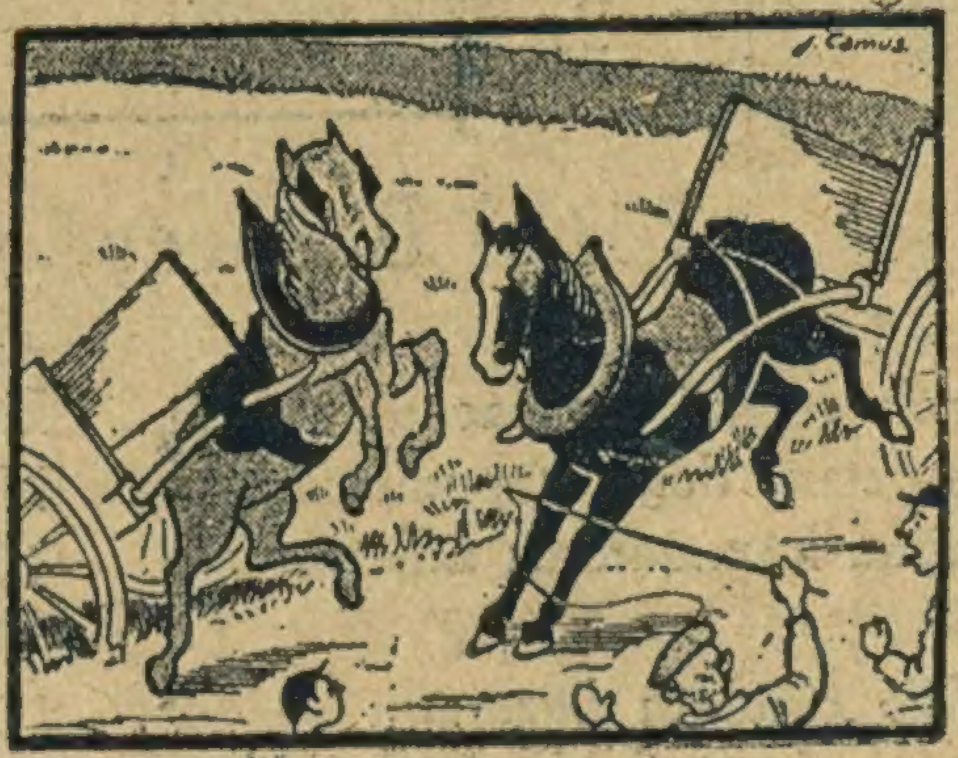

79 — Atları kamçılamağa, onları yola getirmeğe çalışıyorlardı. Fakat hayvanların ikisi de yola geleceğe benzemiyordu. Dansa bile başlamışlardı.

81 — Atlar şimdi de başbaşa vermişler, yerlere yuvarlanmışlardı. Sanki biribirlerile sözleşmişler, yerden kalkmıyorlardı.

82 — İki arabacı atlara ne olduğunu düşünmeğe başladılar. Oysam, atlar, Pire Nuriyi yaladıklarından üzüm suyile sarhoş olmuşlardı.

83 — Pire Nuri bunu anlayınca arabacılara:

Durun, dedi, ben şimdi onları yerden kaldırmanın çaresini bulurum.. — Bitmedi —